

Họ, có thể là những sinh viên còn miệt mài với sách vở trong khuôn viên học đường, hoặc là những kỹ sư năng động trong guồng máy công nghiệp hiện đại. Họ, có người còn ở lứa tuổi tràn đầy những ước mơ xa vời vợi, cũng có người đã dày dặn phong sương, đã trải qua những kinh nghiệm của trường đời. Khác nhau là thế, nhưng họ đã gặp nhau tại một điểm chung — họ hòa vào nhau, theo đuổi lý tưởng của một tờ báo dành riêng cho giới trẻ Việt. Họ, những thành viên luôn hết lòng với những thăng trầm của tạp chí Non Sông. Hãy nghe, vài người trong họ tâm sự, trong số báo kỷ niệm đặc biệt này.

NHỮNG TÂM TÌNH NON SÔNG

Lâm Minh Phượng, biên tập viên

Phụ trách tâm tình bạn trẻ, thư tín, lượm lặt, chút chút thơ văn, và đôi khi cũng... gồng mình làm model nữa.

Lý do nào mình đã "Về Với Non Sông"? Có lẽ vì cái "tật" thơ thần, nên mình thường đem những cảm xúc bất chợt đó chép vào thơ văn, gửi đến cho bạn bè qua internet, hay nói đúng hơn là "ép" họ phải đọc và chia sẻ chung một chút cái gọi là "nghệ thuật" của mình. Cho đến một hôm, Tố Tâm, nhỏ bạn đang cộng tác với NS, gửi đến cho mình lời rủ rê của anh Quân, một thành viên của ban biên tập: "Nhỏ khuyến khích Ximui đem Cỏ tím trồng trong vườn thơ Non Sông đi...."

Đã là một độc giả trung thành của NS, từng theo dõi và đọc ngấu ngiến những bài vở đặc sắc của tờ báo, nhưng mình chưa bao giờ nghĩ đến gửi bài đến cho "họ" cả!

Theo mình biết thì ban biên tập của NS bao gồm những sinh viên gạo cội của các trường đại học lân cận—là những lớp đàn anh, đàn chị đi trước—lưu loát Việt Ngữ nè, viết hay nè, hiểu biết hơn nè,... ôi thôi chững chạc biết là bao! Vì vậy, mình cứ e rằng họ sẽ chê những khúc văn "con nít" của mình, không thèm đăng, bài vở bị trả ngược lại thì thiệt... hao tem lắm. Thế nên mình cứ tiếp tục "thơ thần" solo, và quên bẵng đi rằng: mình cũng đang là một sinh viên ấy mà! (Nhưng mà có chững chạc hay không thì hổng chắc à nghe!) Để rồi, vài tháng sau, anh Quân có gửi thư đến

khuyến khích một cách rất hấp dẫn, "Non Sông sẽ trả nhuận bút cho Phượng bằng xí muội được không? Một bịch cho một bài. Deal chịu không hở nhỏ?...."

Từ đó, không hẳn vì cái tội "mê ăn", mình đã trở thành cộng tác viên, và thường xuyên theo dõi hoạt động của tờ báo. Qua những lần trao đổi, mình đã biết rằng Non Sông tượng trưng cho tiếng nói tuổi trẻ ở hải ngoại, của những gì rất "học sinh", không chỉ riêng là sự cố gắng của một trường, mà là của các sinh viên Việt Nam toàn bộ. Vì vậy, mình đã không lưỡng lự khi biết được tin ban biên tập Non Sông đã và đang kêu gọi tất cả các cây viết trẻ "về với Non Sông" để tiếp tay, và tiếp nhiệm những gì Non Sông đã bảo trì trong mười năm qua.

Hiện bây giờ, dưới sự giúp đỡ của các anh chị đi trước, mình đã được góp một phần nhỏ trong ban báo chí—biên tập viên của Non Sông, phụ trách "ké" những mục như lượm lặt, tâm tình bạn trẻ, thư tín, và đôi khi thơ văn. (Viết đến đây, mình biết có một người đang "run" trong bụng vì sợ nhớ ra rằng anh còn đang thiếu mình rất là nhiều bịch xí muội!!!). Trong tương lai, mình hy vọng và biết chắc các bạn trẻ yêu viết lách, có những "nghệ thuật" như mình (nhưng sẽ không nhát như Phượng đâu!) sẽ mạnh dạn hơn để gửi bài, góp sức (góp mặt càng tốt hơn nữa!) về cộng tác với Non Sông (có thể là một mẩu truyện vui, một khúc thơ ngắn, hay... vài ba mega bytes tình sử độc đáo...) để tiếp tục duy trì tiếng nói của chính mình, và chính bạn!

Đỗ Thị Thuấn, đồng chủ bút

Phụ trách mục Tử Vi, Y Học, Phóng Sự...

Tôi nhớ là dường như mình đã làm quen với Non Sông từ lâu lắm rồi thì phải. Lần ấy tôi nhận được một tin về học bổng của chính phủ Mỹ muốn giúp đỡ những nhóm người thiểu số, và tôi đã nghĩ là người Việt có thể dùng được, do đó tôi đã tìm trên Internet một vài địa chỉ của những nhóm người Việt để gửi đến cho họ, rồi tôi gửi tin ấy đi tứ lung tung, bất cứ nhóm nào mà tôi tìm được địa chỉ trên Internet. Sau đó nhóm người của Tổng Hội Sinh Viên Nam Cali đã thỉnh thoảng liên lạc với tôi và cho tôi biết địa chỉ webpage của họ. Tôi cũng đã có lần download báo Non Sông dưới dạng PDF từ trên Internet xuống để xem, và nhận thấy rằng tốc độ download khá chậm. Vì lẽ đó tôi chỉ đọc được một số Non Sông rồi thôi. Thời gian qua đi, sự học bận rộn làm tôi quên lửng đi tờ báo này, cho đến một ngày kia hôm tháng tư năm 1998 tôi nhận được email của anh Nguyễn Quân gửi tới cho các bạn sinh viên—trong đó có tôi—nhờ họ về cộng tác vì tờ báo của sinh viên này đang qua một cuộc khủng hoảng trầm trọng về nhân lực. Cũng phải nói là trước đó tôi đã vừa được đọc qua tờ báo Tết Mậu Dần của Non Sông và tôi khá hài lòng về nội dung tờ báo. Cách trình bày khá đẹp, tờ báo dày và rất xúc tích với nhiều bài viết có cách hành văn rất vững vàng làm tôi thấy cảm mến tờ báo này. Một tờ báo như vậy mà vì một lý do nào đó không ra được ư? Không thể chấp nhận được. Tôi bèn forward lá

thư mời gọi của Quân đi cho khắp bạn bè, hy vọng có ai giúp đỡ chẳng, nhưng mà chẳng thấy ai trả lời. Ngược lại khi tôi gặp anh rể tôi khi đi thăm mẹ tôi thì anh tôi lại nói: "Anh thấy tờ báo đó khá đó, và mục đích của họ là bảo tồn văn hóa Việt Nam, vậy Thuấn là sinh viên thì nên cố gắng giúp họ, nếu cần anh sẽ giúp cho một tay". Nghe vậy tôi nghĩ là "à nếu đã có anh mình đỡ cho thì đâu có sợ bận rộn gì đâu; có gì thì cứ tống hết cho anh ấy làm là mình lại rảnh rỗi để học ngay, đâu có sao?". Thật là một sự ngây thơ của người không biết gì. Có làm báo rồi tôi mới biết là không dễ gì ai giao việc cho ai. Ngày đầu tiên họp thì đã nghe Trường đòi từ chức Chủ Bút. Thấy mọi người cứ lằng nhằng với vấn đề khủng hoảng chủ bút này mãi tôi bèn nhận đại làm chủ bút chung với Trường, mục đích để cho mọi người yên bụng mà bàn qua chuyện khác. Rất may Trường và mọi người đồng ý với tôi, và thế là chúng tôi đã cùng làm chủ bút được hai số báo—số này là số thứ ba. Làm việc với Non Sông tuy là bận rộn nhưng mà nhiều lúc cũng vui lắm.

Dần dần chúng tôi hiểu tính nhau và càng ngày càng hòa thuận biết ý nhau nhiều hơn lên. Lâu lâu có dịp thì lại tới nhà nhau chơi hoặc đi chơi chung với nhau rất là vui vẻ. Chúng tôi cảm thấy cần nhau để cùng phục vụ cho một mục đích chung là tờ báo, vì thế có bất đồng ý kiến về vấn đề gì thì cũng mau giải quyết ổn thỏa, vì chúng tôi biết mình chỉ muốn làm một chuyện mà mình cho là tốt, để phục vụ giới trẻ. Mỗi ngày chúng tôi muốn trau dồi tài năng làm báo của mình một chút hơn, mặc dù tất cả đều là sinh viên trong các ngành khác nhau—trừ ngành báo chí. Lý do là báo có hay thì mới hấp dẫn được độc giả, và nhờ đó mà mục đích của chúng tôi mới thành tựu được. Vậy mục đích của chúng tôi là gì? Tôi nghĩ là có lẽ các bạn khác trong ban Biên Tập cũng cùng chung ý nghĩ với tôi, vì chúng tôi thường rất hay đồng chung ý kiến với nhau khi đánh giá một bài báo, hoặc thảo luận về nội dung của tờ báo. Mục đích thứ nhất của chúng tôi là muốn làm một diễn đàn của giới trẻ, nơi mà những sinh viên có thể chia sẻ với nhau những kinh nghiệm, cảm nghĩ

của mình. Mục đích thứ hai là phổ biến văn hóa, văn học Việt Nam, vừa với tâm của sinh viên, giới thiệu về quê hương bản quán, làm tăng lòng yêu quê hương tổ quốc của sinh viên, để cho họ có một niềm tự hào về gốc gác, xuất xứ của họ. Mục đích thứ ba là phát triển khả năng viết văn của sinh viên, về tiếng mẹ đẻ cũng như Anh Ngữ, để giúp họ trau dồi nghệ thuật viết lách cũng như tập những cách suy nghĩ và lý luận trong lúc viết. Ngoài những bài viết của ban biên tập hoặc những cộng tác viên, chúng tôi thường lược lặt những bài tùy bút và thơ của những bạn trẻ viết trên diễn đàn Non Sông trên Internet, để giúp các bạn trẻ có cơ hội biểu lộ cảm nghĩ của mình cho người đọc. Chúng tôi cũng hy vọng sẽ có dịp khuyến khích tài viết Anh Ngữ để rồi trong tương lai biết đâu chẳng sẽ có vài cây viết lớn xuất hiện từ những mầm non văn nghệ này, để trở nên những tác giả, dịch giả lớn, phát huy văn hóa Việt Nam trên toàn thế giới, và mang lại hạnh phúc cho tất cả chúng ta. Đó cũng là mong ước lớn nhất của tôi, và tôi hy vọng là về lâu về dài, điều đó sẽ có thể xảy ra. Trong hiện tại thì chúng tôi cũng có vài tham vọng ngắn hạn hơn, đó là giúp các bạn trẻ tìm hiểu được thêm về mình, về hai văn hóa, có điều gì xấu tốt, nên bỏ hoặc nên theo, về những sự thật về triết học, khoa học, xã hội, luân lý, hay là quan niệm sống, chỗ đứng của mỗi người trong trời đất, chúng tôi, với quan niệm của những sinh viên là những người thích tìm hiểu học hỏi, không sợ phải tranh cãi để tìm ra sự thật, và không chấp nhận những ý tưởng hẹp hòi gò bó. Tham vọng của chúng tôi là một mai tất cả những sinh viên và cựu sinh viên hải ngoại đều coi đây là tờ báo của mình, và tờ báo này sẽ được phổ biến sâu rộng gấp mười lần hiện nay. Tôi không bao giờ nghĩ rằng tham vọng này là quá lớn, vì những gì tốt lành và hợp lý thì sớm muộn gì cũng sẽ được sự tán thưởng và góp sức của mọi người, vậy thì bạn với tôi, chúng ta hãy cùng bắt tay vào việc làm cho tờ báo này càng ngày càng phát triển nhiều hơn nữa nhé. □

Lời mở: Dưới Bóng Mộc Lan ghi lại những mẩu chuyện được trao đổi giữa bốn sinh viên nữ của một trường đại học nọ. Vương Liên lớn tuổi nhất, đã có gia đình. Thủy Trúc đang có bạn trai. Đinh Hương ngang tuổi Thủy Trúc, sang Mỹ định cư trẻ nhất. Ivy nhỏ tuổi nhất, sang Mỹ từ nhỏ. Câu chuyện của họ chủ yếu xoay quanh vấn đề làm đẹp cho phái nữ, tình bạn, tình yêu, những suy nghĩ của tuổi trẻ về cuộc sống, gia đình, và xã hội.

KỶ NIỆM 10 NĂM THÀNH LẬP TẠP CHÍ NON SÔNG CHIA SẺ VỀ SỰ HÌNH THÀNH VÀ Ý NGHĨA CỦA

DƯỚI BÓNG MỘC LAN

Bước vào thế giới Non Sông đúng ngay lúc Non Sông đang trong giai đoạn "chỉnh hình." Tôi cùng với những tấm lòng nhiệt tình khác lao vào...giành nhau công việc. Tôi cố nhận cho đã, về nhà nằm suy nghĩ mới thấy mình "to gan." Ai đời tốt nghiệp Biology mà dám đi nhận hai mục thời trang và bạn gái? Tôi định là kỳ họp lần sau sẽ lựa lời "chuồn," ai dè khi lang thang vào trang nhà Non Sông mới giật mình. Hóa ra tên tôi đã "bị" liệt vào Ban Biên Tập rồi. Đúng là bút sa thì...mình chết. Lần này chắc là tôi chết chắc.

Mục thời trang kể ra không mấy khó vì trước sau gì tôi cũng sẽ là "nạn nhân trung thành" của các shopping mall. Chỉ cần tốn công đi...window shop nhiều một chút, đọc thêm một số sách báo tham khảo và lâu lâu đi coi mấy buổi trình diễn thời trang rồi viết "report" là xong. Cái khó là mục bạn gái. Tôi không dám phụ trách mục "gỡ rối tơ lòng" vì khi đọc các báo khác, tôi thấy mục này toàn là tơ lòng...thông, rối nhằng, rối nhịt, tôi gỡ cho tôi còn chưa xong, làm sao dám quân sư cho ai đây? Bạn gái làm đẹp thì tôi có thể lo được. Ngặt một cái thời trang và làm đẹp là hai chị em họ, tôi sợ chúng cứ đi với nhau không tách ra được thì cũng khó cho tôi.

Cuối cùng, tôi quyết định mở ra một diễn đàn nhỏ chia sẻ những ưu tư của phái nữ nói riêng và của tuổi trẻ nói chung trong bối cảnh xã hội hiện đại. Qua đó, hy vọng độc giả có thể rút ra được một kinh nghiệm sống, dù đơn giản nhưng hữu ích. Hoặc ít nhất khi đọc qua bài viết, một suy nghĩ nhỏ nhoi nào đó sẽ còn đọng lại trong tâm trí người đọc. Tuy nhiên, viết là chuyện dễ, nhưng viết cái gì và viết ra làm sao mới là điều đáng quan tâm. Viết mà chỉ cần đọc nửa bài thôi là muốn "liệng" luôn tờ báo thì rất dễ. Viết để ngày hôm sau có hàng tá thư gửi đến tòa soạn "mắng dzốn" cũng dễ. Viết cho người đọc phải mất cả giờ đồng hồ, đọc xuôi đọc ngược vẫn chưa "nghiệm" ra chủ ý của người viết, hay chỉ cần

đọc cái tựa và câu kết luận thôi cũng đủ hiểu toàn vẹn vấn đề, thật ra không có gì khó. Tôi muốn viết làm sao cho thật đơn giản để độc giả cảm thấy thật gần gũi, quen thuộc, đôi khi có thể hòa nhập được vào từng lời chia sẻ để từ đó dễ dàng hiểu được thiển ý của người viết. Nhưng tôi cũng không muốn viết "hoạch toẹt" ra theo cái kiểu trắng là trắng, đen là đen. Tôi muốn độc giả của tôi phải suy nghĩ, phải "động não" một chút, thắc mắc một chút. Như vậy đỡ...buồn ngủ hơn.

Nhìn tổng quát vào một tờ báo, văn xuôi và văn vần chiếm đa số. Văn đối thoại như các bài phỏng vấn, kịch bản chiếm một phần rất nhỏ. Đó là lý do khiến tôi quyết định dựng mục bạn gái theo thể đối thoại. Lý do thứ hai, hy vọng thể loại này sẽ tạo được sự thân mật, bình dị trong bài viết, điều mà tôi rất muốn làm. Một số báo có mục viết về những câu chuyện trao đổi giữa vợ chồng hay người yêu. Đối với tôi, đây là một ý rất hay. Nhưng vì là người đi sau, tôi chỉ ngại một ngày nào đó tôi sẽ vô ý dẫm lên gót chân của người đi trước, lỡ gặp phải người...khó chịu, chắc là tôi "lãnh đủ." Và đó là lý do tôi đã "đề" ra đến bốn nhân vật cho mục của mình.

Không phải tôi "kỳ thị" nam giới nên cho tất cả nhân vật của mình đều là "nữ nhi thường tình." Như bạn cũng đã rõ, khi đàn ông con trai xúm nhau vào thì tha hồ mà nói những chuyện..."động trời." Cánh con gái cũng thế, hễ họp lại thì cũng bàn toàn là chuyện... "động đất." Hơn nữa, giữa người yêu hay vợ chồng cho dù có cởi mở cách mấy đi nữa thì vẫn có những chuyện vô cùng "tế nhị," khó mà có thể thốt nên lời. Dĩ nhiên, đã là chuyện hư cấu thì tác giả có quyền "cho" nhân vật của mình "open minded" tối đa, nhưng điều này sẽ không có thật ở ngoài đời. Giữa bạn bè thân thì khác, có thể chia sẻ tất cả, không cần khách sáo hay rào đón. Chính vì vậy mà tôi đã để các nhân vật của mình ngồi nói chuyện với nhau.

Ngồi ở đâu đây? Chắc chắn là phải trong trường học rồi chứ không thể ngồi ngoài đường, quán café, hay trước cửa Phước Lộc Thọ được. Cafeteria? Có vẻ ồn ào và không được riêng tư cho lắm. Thư viện? Bị đuổi là cái chắc. Bên hông thư viện? Sao giống trốn học quá. A! những bóng cây. Bước vào khuôn viên trường đại học nào bạn cũng có thể tìm thấy từng nhóm sinh viên tụm lại với nhau ở một băng ghế hay một gốc cây nào đó, ăn trưa, trao đổi bài vở, tán dóc, chọc...thiên hạ. Bốn nhân vật của tôi cũng là sinh viên hết như những sinh viên khác, cũng "chiếm cứ" một bóng cây làm lãnh thổ riêng, bất khả xâm phạm.

Tại sao lại là Mộc Lan mà không phải là phượng vĩ, hoàng diệp, hoặc bồ đề? Thực tế, bạn khó tìm thấy những cây này ở Hoa Kỳ, lại càng ít gặp trong các sân trường đại học. Ngược lại, Mộc Lan (Magnolia) là một cây cho bóng mát khá phổ biến, nhất là trong sân trường. Thành thử, hình ảnh một nhóm bạn gái ngồi dưới gốc Mộc Lan có thể được bắt gặp ở bất kỳ ngôi trường nào mà bạn có dịp ghé qua.

Và, Dưới Bóng Mộc Lan từ đó ra đời.

"Con gái gặp nhau, nói lâu nói dữ," nên

rất khó mà hết đề tài cho tôi viết. Chuyện làm đẹp, chuyện tương tư, chuyện tình cảm của mình, của người, chuyện...ghen tuông, chuyện giận dỗi, cãi nhau, xa nhau, chuyện phụ nữ trong xã hội hiện đại, chuyện gia đình,...Nói đúng ra, đây không phải là chuyện riêng của phụ nữ, mà nó liên quan rất nhiều đến các "phụ nam." Do đó, tôi thiết nghĩ các đấng mày râu cũng nên ghé vào Dưới Bóng Mộc Lan để nghe thử những chia sẻ của các đóa hoa biết...suy nghĩ này. Biết đâu lại có thể tìm thấy câu trả lời cho một thắc mắc không tiện đem ra hỏi ai của mình.

Qua hai kỳ trước, có thể bạn sẽ để ý thấy tên của cả bốn nhân vật đều là các loài hoa hay cây cỏ. Điều này tượng trưng cho sự thùy mị thanh thoát của phái đẹp. Còn Mộc Lan, không những là một loài cây phổ biến mà nó còn là một biểu tượng sâu sắc mà tôi đã phải mất mấy ngày ngồi lì dưới gốc Mộc Lan mới thấu hiểu. Cây Mộc Lan của Á Đông và cây Magnolia tuy không nhất thiết là cùng một cây, nhưng chung quy nó là một loại cây lớn có bóng mát, tức là loại cây mộc (cây cho gỗ). Thông thường loại cây mộc không có hoa lớn mà chỉ có hoa nhỏ mọc từng chùm hay từng cành. Trái lại, Mộc Lan có hoa

mọc riêng từng đóa với cánh to và cứng như một đài sen. Điều này tượng trưng cho sự tự lập của phụ nữ hiện đại. Hơn nữa, hoa Mộc Lan lâu tàn và ở tuổi trên cao rất khó với tới, nên muốn có được một đóa Mộc Lan để nâng niu trong tay không phải là điều dễ dàng. Ngoài ra, Mộc Lan mang màu trắng và có hương thơm thoang thoảng, cũng như sự tinh khiết và dịu dàng của người phụ nữ.

Tại sao lại là "Bóng Mộc Lan" mà không phải là cây hay gốc hoặc rễ Mộc Lan? Và trong tên Anh ngữ của mục này, Under Shades Of Magnolia, đáng lẽ một cây thì chỉ có một bóng thôi, tại sao lại là số nhiều (shades thay vì shade)? Bóng ở đây ngầm chỉ bóng của đóa hoa Mộc Lan hơn là bóng cây Mộc Lan. Từ những góc độ khác nhau, và với những đóa hoa khác nhau, bóng Mộc Lan sẽ có những hình thù khác nhau. Như vậy, trong cùng một vấn đề, mỗi người con gái sẽ thể hiện một phong thái riêng, một suy nghĩ và lập luận riêng. Nhưng thủy chung vẫn chỉ đơn giản là một bóng Mộc Lan bình dị và gần gũi. Nói cho rõ hơn, Vương Liên, Thủy Trúc, Đinh Hương, và Ivy là hiện thân của những tư tưởng đối chọi nhau tiềm ẩn trong mỗi cá nhân chúng ta. Hay, cũng có thể chỉ là những khía cạnh khác nhau của một tâm hồn, của một người thiếu nữ Việt Nam.

Những vấn đề nào sẽ được đưa ra bàn cãi Dưới Bóng Mộc Lan trong tương lai? Khi mặt trời di chuyển, bóng sẽ thay đổi, khi ngọn gió đi qua, bóng sẽ lung linh. Bóng có khi nằm chồng lên nhau, có khi tách ra xa,...Nói một cách khác, Bóng Mộc Lan sẽ thay đổi không ngừng, và nếu bạn đủ kiên nhẫn ngồi cả ngày nhìn những chiếc Bóng Mộc Lan chuyển động dưới ánh mặt trời, bạn sẽ nhìn thấy một cuộc sống thu nhỏ Dưới Bóng Mộc Lan.

... Cho đến khi mặt trời lặn...

QA

"The rain falls hard on a humdrum town, this town will drag you down,

Oh the rain falls hard on a humdrum town... this town will drag you down... "

(The Smiths, William. It Was Really Nothing)

As I shrug my shoulders and secure the strap of my handbag, I dash across Green Street concious of the bustling traffic of pedestrains, cyclists, and double decker buses. Mad opportunistic drivers of automobiles race down the street mowing down obstacles and aim for the puddles of water collected on the side. The smirks on their faces quickly wipe away as I manage to escape a showering of water pellets when I made it into the confinds of the Union.

THE RAIN

James Kehoeminh Bui

I walk into the hallways lined with oil paintings of distinguished honorary alumni of the university. Pulitzer prize authors, Noble prize winners, presidents of corporations, and hosts of military officers guard the sacred prestige and reputation of the 'Illini.' I can see their eyes peer through my soaked body as I again shrug my shoulders and secure the strap of my handbag. Just what kind of lives do these men and women show us? The walking cadavers I pass by could easily have been the ghosts of these faces on the wall-aren't we all Illini just like they are?... to me there was no difference. Either they do not mean anything, or on the other hand... we perhaps mean at least something.

I step onto the queue of the Quad as the panoramic view of Foellinger Auditorium stands opposite of me. Between us, there is a zig-zag of concrete channels directing the flow of the commotion to and fro. Green grass and sporadic trees interlace the strict rigid lines of self-proclaimed "order." Nature vs. Man in an everyday way... I start to wonder if perhaps this contrast is just a forgotten war. I hear the bells of Altgeld chime "Bus-stop" satirizing the rain. The flow of crowds pouring from the red brick enclaves migrates toward me and eventually swallows me into their stream of motion. Everyone paces their speed as crowds file into their respective lanes like railroad carts-one after another. The traffic criss-crosses and weaves atop the misty green of the wet grass as a domesticated squirrel dances atop a recycling bin. I watch the creature gesturing at me as if it were pan-handling me for some snacks or some sort of reward. Suddenly, it looks away and darts off into the background. For an instance of time, I realize the creature had noticed me.

The current of time ticks and ticks as moments melt into events... and events... well eventually becoming memories. The passing of time could be no more noticed when squirrels ask me for food or cars decide to give me car washes. It seems everyday in a place called "Chambana", I cannot help but feel as if time itself has escaped or illuded my awareness. Under the guise of motion, work, achievement, and aesthetics... I sometimes wonder if anything at all is worth anything at all. A building or place like this university may have seen the lives of so many students... yet... nothing ever changes. Only if these hollow walls could talk, or perhaps those portraits could only speak... only if

we could remember the memories... those moments and events that shape our lives.

Alas, classes and lectures tire me more than I care to admit. That is I think I care not and that is precisely why I am so tired, though I am reluctant to admit. Nonetheless, I find my way to work... well volunteering more or less... but it is work for a college student, right? Time is precious so they say... and time means money more so. Work and time is supposed to mean something of value for a college student... something called learning in life's education, someone once told me. So then, does learning mean anything? And, do I care?

"Don't let school interfere with your education."

– Samuel Clemens (Mark Twain)

I enter a building north of University Avenue, a building that is beyond the beacon of Beckman. I arrive ten minutes before the hour and find enough time to check some e-mail. As I enter the library of this foreign building of education, I can hear some chit chat.

– "How do you spell 'Power Ranger'...? I want to put this picture on my account."

– "Well... what sound does 'Power' start with..."

– "Uh... 'p'?"

– "Right...."

The conversation continues as I begin to drift my thoughts over some 'junk' email. I notice that several of these students of different sort have homepages. It occurs to me that these people are half my age and are more technologically proficient than I am... and I am supposed to mean something? After all, I am an Illini en route to a 'well rounded education' becoming part of the elite few percentage in the world. Aren't I supposed to be getting the bang for the buck value at U of I learning those things that will allow me to be successful in my future? These children here are excited about something and the technical part of learning seems almost trivial. It seems as if they are not

concerned with figuring out value at all... why?

The children here seem ecstatic about the approach of 3:00 o'clock. Teachers in a futile attempt remind the kids to remain in their seats and keep quiet. Daring voices challenge the edict of the tallest person in the classroom.

– "I can't wait until I get home."

– "Shhh... be quiet!"

– "Reall-"

The bell rings and a deluge of shouting and clanging of locker doors swarms and resonates the once silent hallway. Such excitement, such vigor... I ask myself... how do these kids have so much energy this late in the afternoon?

I proceed to my classroom as part of an after-school homework lab program. The lucky few who don't get to go home at 3:00 o'clock get to deal with me for yet another hour. Several kids wander in complaining it is unfair for them to be here. Strange as it struck me, those words sounded like a person concerned with value. That is the same children who earlier were technologically proficient and didn't seem to mind about learning, are now concerned with fairness. I proceed to ask:

– "So... how are you doing?"

– "Fine. Are you working with me today?"

– "Yes I am."

– "Alright... cause' I got A LOT of homework!"

– "Hey, no problem... let's get to it, shall we? Are you motivated to get all your work done?"

– "No... it's boring."

– "Well, what if I made it interesting?"

– "Will you give me money?"

– "What? What makes you think I have money?"

– " 'Cause you're a teacher and teachers make money."

– "Well I dunno about that... where did you learn that from?"

– "I dunno... "

– "What do you need money for anyway?"

– "I want to buy something."

– "What do you want to buy?"

– "... uh... candy?"

– "You know, if you wanted candy, all you had to do was ask for candy-not money."

– "But money is better. You can buy anything!... especially if you are rich!"

– "What makes you think that?"

– "Cause' when you have money, you can buy whatever you want."

– "And you think by buying anything you want... you will be happy?"

– "Yes!"

– "Hmmm... "

I begin to think to myself for a moment as we work on Social Studies and Reading. I can't help but think that a lot of people I know in college feel the same way-like a ten year old child. Am I like this too? What makes me different from this sort of mentality? Many people I know of in college think careers are launch pads for jobs-they are-but they can't be the only thing as an end to something? If education is reduced to skilled training, then who's doing the real educating? Who's really learning anything more... and about life? Is there a cost for everything? People tell me there is nothing "free" in life...

As I chew on this for a bit, I begin to argue in my mind for something that can disprove this. Surely, I am not a ten year old in a twenty something year old body? Nor can my friends, the ones whom I have grown to respect be babbling ten year olds too...? As far as I am concerned, I find three things that seem quite right and clearly not of this ten year-old archetype:

1.) Love cannot cost much. It seems to me if one really cares for one's family and loved ones, then it is about feeling. Some sort of component and internal drive that bonds people-feeling. If anything, it seems love is about wanting to care. If one cares and thinks about something, surely it does

not cost anything. In addition, it seems as if there is everything to gain from love. Can one ever lose love? I think one can lose people, some moments in time, or some old ideas about love... but for some reason, it doesn't seem like one can lose love itself. So if love is some sort of "given"... then in a sense, love is free.

2.) Friends. Friends cannot cost you much either. It seems to me quite evident that friends are not concerned about placing value on or between one another. I like to believe that friends are about and of one another. Perhaps some friendships are strengthened and some are less maintained... but ultimately, does friendship ever lose its principle? So friendship must be free also.

3.) Pure education. College tuition seems to contradict this... but it seems to me college tuition is for the opportunity... and not the learning and teaching on a whole. It seems to me that if I love to learn and in a sense befriend a social climate of learning... then I can come to grips with myself in a positive light. That is seeing my future and education as a principle rather than an ends, is utterly important and indispensable to me as a person growing with myself rather than watching myself grow. I guess Mark Twain was right about his quote:

"Don't let school interfere with your education." For if we could not learn, I would be hard pressed about the future. For

this very reason, in combination with the formentioned ones, I think there is much to see and experience. Education is absolutely free.

Ok. Hold on a second. Perhaps I am being too platonic and muddy in my logic here... and I hope my brain doesn't swell... but I do think I am onto something. The children around me seem to be filled with this motivation for learning. Whereas I think I just awoke from some hypnotic slumber for ten years. Why... just leave it to a ten year old to teach an old dog new tricks... ok no more cliches.

The amount of diversity around me just floods my eyes. African American, Asian American, Latino American-all children alike share this innate component to learn in the purest sense. Moreover, for some reason, it appears that "cost" and "ends" somehow worked into the mentality of that ten-year old. If my initial argument to counter this is correct, then it can't be possible that this ten -year old invented these terms. So where do they originate? Intrigued, I begin to quiz and ask a few of the children some more questions. I ask an African American boy first.

- "Hi T.J. How's it going?"

- "OK."

- "What are you doing this weekend?"

- "Going to Chicago with my family."

- "Wow that's great! What are you going to do in Chicago?"

- "Visit my Grandpa. He's cool. He's big and strong. He can lift like 500 lbs. "

- "Wow. That is very strong."

- "It runs in my family... my daddy's strong and my uncles too. Everyone worked in the steel factories and made stuff. They had to carry all that steel and made them strong."

- "Do they still work at the steel factories?"

- "No I think he's retired. We just come visit."

- "So why doesn't your dad work in Chicago?"

- "I dunno... my daddy works here."

- "I bet he works real hard."

- "Yup. He sure does. My mom has to work too."

- "What about your brothers and sisters?"

- "I'm the oldest one... I only have a little sister."

I then turn to another child, a Vietnamese refugee boy, and ask a few questions.

- "Hi Vu. How are you?"

- "Good."

- "What are you doing?"

- "Studying."

- "Hey Vu, do you have any relatives here?"

- "My family... older brother and two younger sisters."

- "When did you come here (U.S.)?"

- "2 year ago."

- "Do you like it here?"

- "Yes."

- "What's your favorite T.V. show?"

- "... I dunno... "

- "Your parents let you watch T.V.?"

- "Sometime."

- "When?"

- "Sometime after homework."

- "I see, so you study a lot."

- "I have to."
- "Do you like studying?"
- "Sometime. It mostly boring."
- "Your parents help you with homework?"
- "They have to work."
- "Then who helps you?"
- "Nobody. Sometime at Refugee Center on Saturday."
- "But no one else helps you?"
- "No."
- "I see..."

I think it's obvious that culture is different... besides the economic and social status. But is this something so different that the basic things be different also? Regardless, these are children. It just dawned on me that these "barriers" do not matter in the sense that there is a common underlying need in all the children I've met. These barriers are merely differences and in no way should they be a reason not to consider the many problems more deeply. If anything, they should be goals for us to conquer with our principles-without getting too platonic. So why should they matter ten or more years down the line? I think back about U of I and just how segmented groups are on campus. Just how far have we come? Prestige? Illini Pride? Portraits and Quads? Do these mean anything if we do not understand and accept the basic things? Are careers just being an engineer, doctor, lawyer, or whatever? Even if we achieve a certain level of success and honor with these accomplishments, can they ever replace the very basic ones?

To him whose elastic and vigorous thought keeps pace with the sun, the day is a perpetual morning. It matters not what the clocks say or the attitudes and labors of men. Morning is when I am awake and there is a dawn in me. (Thoreau, Walden).

James Kehoemzxinh Bui

University of Illinois, Urbana-Champaign

Những vần thơ thu... đến muộn...

Thu bùì ngùi

(*Tặng em, KL*)

*Như chợt thấy dáng Thu về trước ngõ
Gió hắt hiu rìng nhuộm nắng vàng tươi,
Một chút son cho đậm nét môi cười,
Sắc vàng đổ cho hồng thêm màu lá...*

*Thu đang đến tiếng lòng ai rộn rã
Đón lá vàng theo nhịp thở con tim
Như cơn mơ ai đó vội đi tìm
Chờ những phút nồng say tình hội ngộ...*

*Thu e ấp giữa nắng chiều lộng gió
Thương cuộc đời như lá nhỏ mong manh
Tuổi học trò đầy ước mộng trong xanh
Tương lai giờ... là thiên đàng đánh mất*

*Thu đang đến tô đẹp thêm trời đất
Thu đã về làm lũ khách băng khuâng
Thu đây rồi người ơi có biết chăng
Thu man mác trong chiều về nhạt nắng...*

*Trong một thoáng chợt thấy lòng trầm lắng,
Yêu mất rồi, mùa Thu của Tình xạ
Ta yêu nhụt, người hát bản tình ca
Giang tay rộng đón mùa Thu đang tới.*

LTC

Sông Thu băng khuâng

(*Tặng anh, LTC*)

*Thu lại đến nắng reo cười cuối ngõ
Gió thu về thổi mát một dòng sông
Nước lăn tăn gợn sóng ở giữa dòng
Không cuốn xoáy, âm thầm hay ào ạt.*

*Thu đã đến nắng hồn nhiên ca hát
Dòng sông buồn nay mở hội reo vui
Thu bình yên trong e ấp bùì ngùi
Mơ bến cát giữa đất trời lồng lộng.*

*Thu đang đến mang thêm nhiều sức sống
Bến rạt rào đợi lũ khách dừng chân
Dấu trăm năm chỉ có được một lần
Thuyền xuôi bến tình còn đầy con nước.
Có ai biết mùa đông về phía trước
Dòng sông này còn mãi mãi yên vui
Hay chỉ mang thu thương nhớ bùì ngùi
Chao con sóng rồi trở về lặng lẽ.*

*Thu nay đến sóng tình vừa mới hé
Ru đời mình bỏ đi những lo âu
Mặc dòng đời rồi cứ vội qua mau
Sông chỉ biết vui vầy bên lũ khách.*

Khôi Lam

Chút lãng mạn vào thu

*Đóa hồng nhung cười rung rinh với nắng
Gió hẹn hò đủ gọi nhớ gọi thương
Em bước chậm trên con đường sỏi trắng
Nghe thu về lòng chợt thấy vấn vương.*

*Nhìn hàng cây vẫn xanh xanh màu lá
Em nơi này sắc phố mãi như nhau
Nơi anh ở bốn mùa đều đẹp cả
Giờ thu sang lá có đổi thay màu!*

*Em tưởng tượng khoảng trời riêng bên ấy
Có anh đi tình tự dưới hàng cây
Lá vàng rơi ôi chao đẹp biết mấy
Mơ một lần chìm đắm giữa cơn say...*

*Em mộng mị ngỡ mình là chiếc lá
Rơi vai anh khi trời chuyển sang thu
Em ngái ngủ mơ làm mây mùa hạ
Che hộ anh khi nắng ngả trên đầu...*

*Cỏ vương vãi làm em đây suýt té
Nhìn đôi chân đã trệt một chiếc giày
Em giật mình ra khỏi hẫng cơn say
Tay xách giày chân bước nhanh vào hăng.*

Kiều Lê

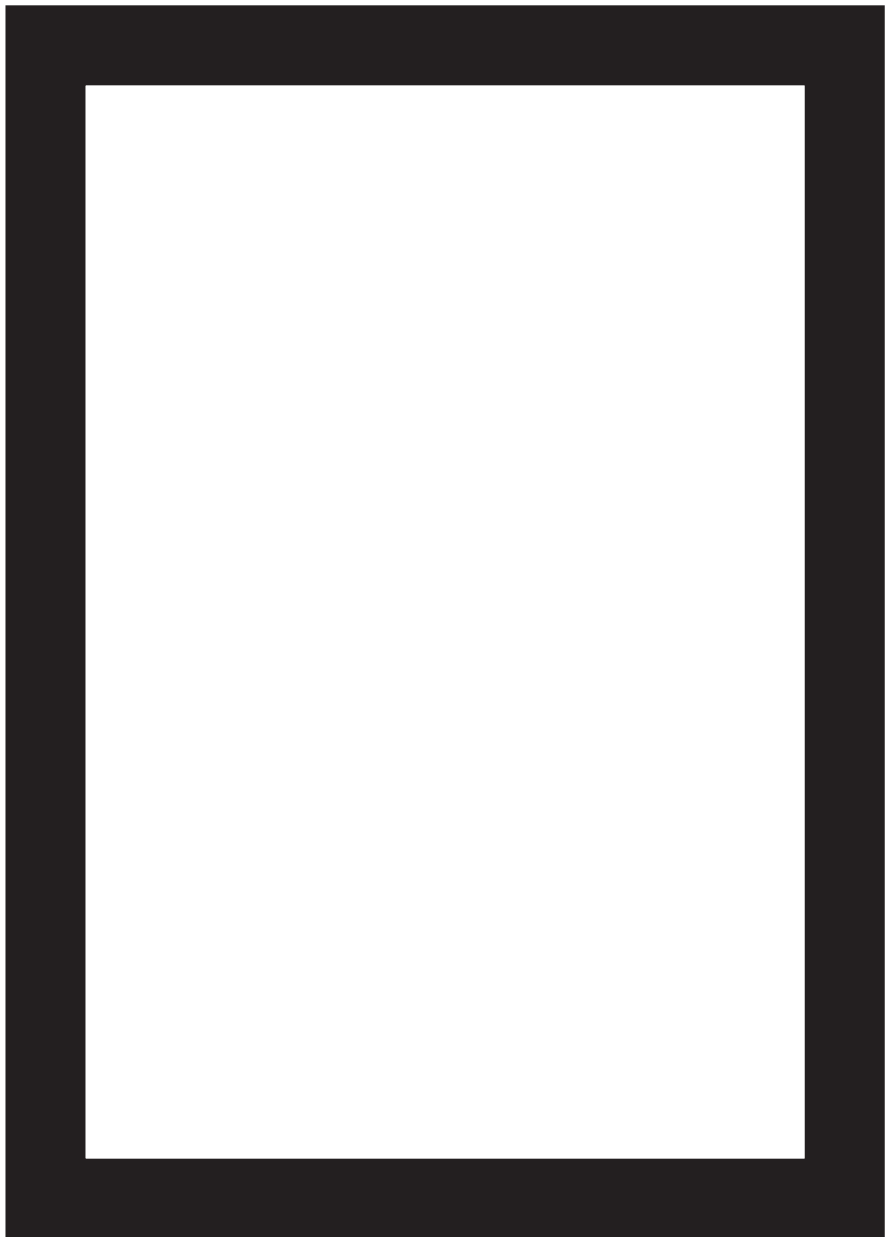
NGƯỜI KÉO MẶT TRỜI cho tuổi trẻ VIỆT NAM

Cuộc chiến Việt Nam, một cuộc chiến ý thức hệ, một cuộc chiến không giới tuyến, một cuộc chiến đã gây ra biết bao mất mát, tang thương và chết chóc mà có lẽ không ai trong chúng ta có thể quên được. Nguy hiểm hơn, chiến tranh Việt Nam, cũng như bao nhiêu cuộc chiến khác trên mặt địa cầu, đã đánh mất phương hướng và lý tưởng trong lòng tuổi trẻ Việt Nam thời bấy giờ. Bi quan và khủng hoảng, một số thanh niên đâm ra chán ghét xã hội loài người mà họ đang phải đương đầu. Một số khác có bản lĩnh hơn, tự tìm cho mình một triết lý sống riêng hòng vượt qua được những chông gai trên đường đời.

Mặt khác, văn hóa Việt Nam có quá nhiều thăng trầm, trải qua rất nhiều thời đại đã hấp thụ vô số tinh hoa của các nền văn hóa khác. Cho nên, những thế hệ đi sau đã phần nào bị bắn loạn trước một số các triết lý sống có sức thuyết phục cao; họ không biết phải hướng tương lai mình theo chân lý nào, và trở thành lạc bước trong tư tưởng cũng như trong hành động.

Trong trạng huống trên, nhà văn Hoàng Trí Đức đã cho ra đời tác phẩm kịch nghệ "Người Kéo Mặt Trời." Đây không những chỉ đơn thuần là một vở kịch đại chúng, mà nó còn phản ánh cả một cuộc khủng hoảng của tuổi trẻ Việt Nam. Nhưng khác với thực tại, khủng hoảng chuyên chở trong vở kịch là một khủng hoảng có giải pháp.

Năm 1973, Hội Việt-Mỹ Sài Gòn đã thực hiện vở "Người Kéo Mặt Trời" do đoàn kịch Từ Thoại và một số kịch sĩ Mỹ trình diễn. Tiến sĩ ngôn ngữ học Mỹ, ông Lawrence Flood, người đã có công chuyển dịch một phần vở kịch này sang Anh ngữ, đã nhận xét vở kịch như sau: "Đây là một vở kịch nói lên những khủng hoảng của người Việt

Nam. Hơn thế nữa, vở kịch này là một luồng tư tưởng mới thổi vào thế hệ trẻ và là một cuộc cách mạng cho trường phái Tân Kịch Nghệ."

Ngày hôm nay, nhận thấy thanh thiếu niên Việt Nam đang vô tình lạc vào những khủng hoảng tinh thần không lối thoát mà tuổi trẻ Việt Nam thời chiến loạn gặp phải, nhà văn Hoàng Trí Đức đã quyết định

xuất bản toàn bộ kịch bản "Người Kéo Mặt Trời," không ngoài mục đích nhấn nhủ thế hệ tương lai của Việt Nam ý thức được chân lý sống của riêng mình.

Vậy chúng ta, tuổi trẻ Việt Nam, thế hệ tương lai của dân tộc Việt Nam, hãy cùng bước vào "Người Kéo Mặt Trời" để tìm thấy chính mình trong các nhân vật mà Hoàng Trí Đức đã xây dựng.

"Người Kéo Mặt Trời" được dàn dựng qua bốn nhân vật: Siêu Nhân, Cuồng Sĩ, Nữ Tu, và Thiếu Nữ với bốn triết lý sống khác nhau, niềm tin khác nhau, cũng như những khủng hoảng khác nhau. Bối cảnh là căn phòng nhỏ tại một làng hẻo lánh cuối bản đồ Việt Nam vào một đêm cuối đông.

Cuồng Sĩ, người thanh niên trí thức sống theo chủ nghĩa hiện sinh, bị khủng hoảng trước những tranh chấp vô lương của xã hội, đâm ra buồn chán và chỉ tin tưởng vào thế giới hiện hữu của chính mình trong những giấc mộng cô đơn. Ngược lại, Siêu Nhân, một thanh niên gió bụi phong trần, chỉ đi và đi mãi, và chỉ dừng chân ở nơi có tiếng rên xiết, kêu cứu. Siêu Nhân thể hiện triết lý sống sáng tạo, chối bỏ tất cả các triết thuyết trên trần gian. Sự sáng tạo và niềm tin vững mạnh của Siêu Nhân phải chăng sẽ xoa dịu được cơn khủng hoảng của Thiếu Nữ, người con gái xinh đẹp với lối sống hiện sinh nhưng vẫn một lòng tin vào Thượng Đế và những lời dạy trong Thánh Kinh. Nữ Tu, khoác chiếc áo "buồn bã ngàn năm," đã giác ngộ triết lý sống nhà Phật nhưng vẫn chưa thật sự tách mình ra khỏi những cảm xúc dạt dào của tình yêu thế trần.

Triết lý sống của nhân vật nào vững chắc và có sức thuyết phục hơn? Khủng hoảng nào sẽ có giải pháp tốt hơn? Hãy dừng lại và lắng nghe họ tranh luận...

Cuồng Sĩ: Trí thức, trí thức có giá trị gì trong xã hội thú vật này...

Thiếu Nữ: Anh nói quanh quẩn mãi. Em muốn anh trả lời cho em rõ, cuộc đời chúng ta rồi sẽ đi về đâu?...

.....

Thiếu Nữ: Thiên Đường là nơi Chúa Trời ngự trị, nơi của các con chiên lành, những kẻ xấu không được vào.

Cuồng Sĩ: Trời đất ơi! Đã là Thiên Đường mà còn kỳ thị, vậy thì chắc em biết Thiên Đường ở đâu?

Thiếu Nữ: Biết chứ. Thiên Đường ở trên cao, trong khoảng không vô cùng, nơi có cung vàng điện ngọc, nơi không có ngày đêm, nơi không có ruồi muỗi, vì trùng, nơi

không có nghèo đói bệnh tật, bất công, tham nhũng và ngu dốt. Nơi ấy không có thằng ngu làm lãnh tụ, nơi ấy không có tiếng khóc, không có ai lo buồn, vì ở đó không có sự chết, một sự sống đời đời, kiếp kiếp, với những tiếng nhạc và thiên thần nhảy múa hát ca.

.....

(Trích Cảnh Một)

.....

Thiếu Nữ: Ông là người có quyền phép à?

Siêu Nhân: Ta không cần có quyền phép. Ta chỉ cần có niềm tin và niềm tin của ta có thể lấp một đại dương, xẻ một núi cao, san bằng một rừng sâu, làm yên lặng một cơn bão dữ, và sắt chảy thành nước, đất trở thành vàng, cây cỏ cần cỗi hoang vu trở nên tươi tốt hoa màu.

.....

(Trích Cảnh Ba)

.....

Siêu Nhân: Ta đã đi sâu vào biển cả triết học để khám phá sự hiện hữu của nhân sinh. Ta đã đi trong mưa lạnh để tìm cơn gió rét. Ta đã giỡn mặt nhiều lần với tử thần, cũng như đã trải qua nhiều nghịch cảnh muôn ngàn bi thảm. Những gian khổ từ tuổi thơ ngoài xã hội, đến nhà tù chính trị tàn khốc của con người bày đặt ra để hãm hại con người. Tại sao con người lại nhẫn tâm tàn sát con người? Câu hỏi này đã làm ta giác ngộ và ta hiểu vì sao Phật, Chúa phải ra đời.

Cuồng Sĩ: Ta phải giải thích sao cho thằng diên này hiểu đây? Chúa còn bị chính dân tộc mình đóng đinh, Phật thì không có đất đứng nơi chính quê hương mình. Một thằng ngây thơ đòi cứu vớt một xã hội đối trá? Điều buồn cười là những lãnh tụ lừng danh trên thế giới đều là những kẻ không lương thiện, trái lại những người lương thiện thật sự thì không ai thích làm lãnh tụ. Có lẽ đó là chìa khóa nguồn bi thương bất tận của con người? Không bao giờ còn có Gandhi và Abraham Lincoln nữa. Việt Nam thì sao? Từ hàng trăm năm

nay chỉ có máu và nước mắt của người dân vô tội (đau khổ). Cha mẹ ta, anh chị em ta, giờ đây chỉ là những nắm mớ hoang vô chủ. Điều bi đát nhất là toàn dân phải gánh chịu những ngu dốt của bọn lãnh tụ hai miền Nam Bắc để lại nhiều vết thương cho dân tộc Việt Nam.

.....

(Trích Cảnh Năm)

.....

Nữ Tu: Tôi tin đạo pháp sẽ thắng mê lầm.

Siêu Nhân: Cuồng Sĩ không phải là người thích nghe giảng đạo.

Nữ Tu: Cuồng Sĩ sẽ nghe khi biết rõ không còn lối thoát nào khác.

Siêu Nhân: Đạo pháp là lối thoát duy nhất của đời sống con người à?

Nữ Tu: Nằm sâu trong sự khổ của con người là Tham, Sân, Si, và Phật pháp là chiếc bè chuyên chở con người ra khỏi biển khổ.

.....

(Trích Cảnh Sáu)

Bốn nhân vật đã tranh luận bằng chính triết lý sống mà họ theo đuổi. Cuồng Sĩ có những lý do riêng để chối bỏ xã hội và sống hiện sinh. Còn Siêu Nhân thì sao? Một số người cho rằng Hoàng Trí Đức đã thành công trong việc xây dựng một Siêu Nhân Việt Nam, bởi vì Siêu Nhân trong "Người Kéo Mặt Trời" tràn đầy tình thương và hy vọng, không bị ảnh hưởng tách phi nhân trong học thuyết của Nietzsche. Nữ Tu thấu hiểu triết học nhà Phật và tin rằng Phật học là chân lý sống đích thực của nhân loại. Thiếu Nữ tin tưởng vững vàng vào tình yêu bao la của Thiên Chúa và sự cứu rỗi của Ngài đối với những ai hết lòng hối cải.

Nhân vật nào mới thật sự là "Người Kéo Mặt Trời"? Triết lý nào mới thật sự đem lại niềm tin và ánh sáng cho nhân loại? Câu hỏi này có lẽ Hoàng Trí Đức muốn tất cả chúng ta, những đứa con của Đất Mẹ Việt Nam, trả lời. □

Tạ Đức Trí

Sơn Tây QUANG DŨNG ĐÔI BỜ

Mặc Nhân

*Thương nhớ ơ hờ, thương nhớ ai?
Sông xa từng lớp lớp mưa dài
Mắt kia em có sầu cô quạnh
Khi chớm heo về một sớm mai?*

(Quang Dũng)

Mùa thu đi qua để lại chút nhớ nhung vương vấn nơi thắm cỏ. Những buổi sáng, những buổi chiều cuối thu, thành phố chìm trong màn sương mỏng quấn quít theo bước chân vài kẻ học bài về muộn. Mái tóc buồn thu đã không còn thả gió, để mặc những cơn gió đầu đông se sắt mắt môi đứng lặng mãi trên lối vào lớp học. Tối nay, tôi chờ anh đến đón. Đền vào thư viện qua màn sương lung linh, chạy dài như những ánh nến trong buổi dinner ngày mình quen nhau. Sương tối nay, vắng anh chừng như cũng lạnh hơn mọi bữa. Bỗng dưng tôi cảm nhận được cái nhớ quay quắt của Quang Dũng, của câu thơ ngày xưa:

*Rét mướt mùa sau chùng sắp ngủ
Bên này em có nhớ bên kia?
Giăng giăng mưa bụi qua phòng tuyến
Quạnh vắng chiều sông lạnh bến Tề...*

Đã lâu rồi, từ ngày anh đến, tôi bỏ Sơn Tây lại đằng sau. Bỏ những nỗi nhớ về một giấc mơ đã theo tôi trong suốt thời gian Trung học. Bây giờ, chắc khí hậu ở Sơn Tây cũng như thế này. Cũng sương mờ, cũng ngọn đèn vàng, cũng cái rét mướt của mùa sau đang thập thò ngoài ngõ, chỉ còn thiếu hàng cây lê trắng đọng sương đêm như những giải Ngân Hà trên trần thế trong con đường lên Bát Bạt.

Tôi đến với Sơn Tây thật tình cờ, thật tự nhiên, như mùa thu của thành phố,

như ánh mắt sầu cô quạnh "khi chớm heo về một sớm mai" của người em trong tim Quang Dũng. Tôi mơ Sơn Tây qua những trang sách học trò. Qua những buổi chiều im lìm trong thư viện, nghiêng đầu chép vội vài vần thơ chợt về trong trí tưởng. Còn Sơn Tây, Sơn Tây đến với tôi qua Đôi Bờ, qua Đôi Mắt Người Sơn Tây, qua hình ảnh người con trai của trung đoàn Tây Tiến, ngồi bên bờ sông Đáy khi buổi chiều đã tắt từ lâu. Khi thành phố bên kia bờ sông có lẽ đã lên đèn, hay có lẽ, cũng đã tắt từ lâu theo buổi chiều sương mờ giăng giăng mưa bụi. Mái tóc đẫm sương khuya, ấm lòng qua điều thuốc cháy mòn, anh đã mơ trong cái đen đặc của đêm, ánh đèn màu rực rỡ của Hà thành, "mắt trừng gửi mộng qua biên giới, đêm mơ Hà Nội dáng kiều thơm"...

Sơn Tây chỉ có hai mùa mưa nắng. Mùa mưa rả rích từ tháng tư đến tháng chín. Mùa nắng tiếp theo cho đến tháng giêng. Trong thời gian chuyển mùa, Sơn Tây hay có mưa bụi. Những giọt mưa bụi thật nhỏ, thật mỏng, thật đều, rơi thành hàng như những sợi tơ lụa ngọc ngà phơi ở đầu hiên nhà trong tháng tầm nhả sợi. Hạt mưa rơi rất nhẹ đọng hững hờ, lóng lánh như những hạt trần châu trên làn tóc xõa ngang vai của những cô gái thả bộ buổi tan trường. Những giọt mưa bụi trời ban cho Sơn Tây, chỉ vừa đủ để thấm ướt mắt môi, chỉ vừa đủ để làm hồng đôi má. Vào những tháng này, buổi sáng Sơn Tây sương mù giăng thấp. Các cô bán hàng rong rời nhà sớm, sương che không thấy rõ bước chân. Nằm quán trong chăn ấm, ta chỉ nghe được nhịp guốc son khua vội vàng và tiếng nói cười, tiếng được, tiếng

mất loãng trong màn sương trắng.

Sơn Tây có một địa thế rất tuyệt vời. Ba cạnh của Sơn Tây được bao bọc bằng ba con sông lớn. Sơn Tây cách Hà Nội qua dòng sông Đáy, hay còn gọi là sông Hát. Chính tại con sông này, hai bà Trưng đã trầm mình trong trận chiến chống giặc Đông Hán. Sơn Tây cách tỉnh Vĩnh Yên và làng Thổ Tang, nơi sinh trưởng của vị anh hùng Yên Bái Nguyễn Thái Học, qua dòng sông Hồng. Sơn Tây, cách Phú Thọ bởi con sông Đà. Ba con sông ấy cùng với dãy núi Ba Vì, đã che chở, nun đúc tinh thần chống giặc ngoại xâm của người dân Sơn Tây. Ngày xưa, Sơn Tây bao gồm hai bộ của nước Văn Lang. Đến cuối thế kỷ thứ 15, mới đổi tên thành Sơn Tây. Viết về Sơn Tây rất dễ, vì Sơn Tây có rất nhiều cảnh đẹp, rất nhiều danh nhân liệt sĩ sinh trưởng và vang danh muôn thuở tại đây. Trong thời gian hai bà Trưng nổi dậy, Sơn Tây có Phùng Thị Chính và Hoàng Thiệu Hoa đã góp phần không nhỏ trong trận chiến chống quân Hán. Sơn Tây còn là quê của Lý Nam Đế, vị vua của nhà Tiền Lý. Ngoài ra, Ngô Quyền, vị anh hùng đã dành lại độc lập cho nước ta sau hơn ngàn năm bị thống trị bởi Trung Hoa, và Phùng Hưng, Bồ Cái Đại Vương, cũng đã sanh ra ở Sơn Tây.

Sơn Tây đẹp, không phải chỉ về danh lam, thắng cảnh mà ngay cả con gái Sơn Tây cũng nổi tiếng là đẹp. Vì thế, chẳng trách được Quang Dũng, người con trai đã sinh ra ở Hà Đông, lớn lên qua sự náo nhiệt muôn màu của Hà thành. Nhưng trên con đường chiến đấu, anh đã mê mòng qua "đôi mắt người Sơn Tây, u uẩn chiều luân lạc", để rồi cảm nhận được cái

đau của người con gái Sơn Tây, nhớ được cái nhớ của người dân lưu lạc:

*Bao giờ trở lại đồng Bương Cấn,
Lên núi Sài Sơn ngắm lúa vàng
Sông Đáy chậm nguồn qua Phủ Quốc
Sáo diều khuya khoắt thổi đêm trăng...*

Núi Sài Sơn thuộc huyện Quốc Oai. Núi rất cao, dưới chân núi có chùa Thầy hay còn có tên là Thiên Phúc Tự. Đỉnh núi thì có Chợ Trời. Đứng ở Chợ Trời, vào những buổi sáng, nhìn xuống toàn huyện Quốc Oai với những ngọn núi nhỏ nằm rải rác chung quanh vùng. Xa xa, ngọn núi Ba Vi xoè rộng như hình phượng hoàng đập cánh chực bay. Lốp lốp, những thửa mạ xanh non trồng ven theo dòng sông Đáy, lượn uốn khúc như những con long về chầu vua ngày hội. Hai bên bờ sông Đáy, các bụi mía lau liên tiếp nối đuôi nhau che lấp các mái tranh què. Trên sườn núi, ẩn hiện vài đống diên cà phê chạy xanh dài cho đến cuối chân trời. Nếu muốn nói về núi của Sơn Tây, có lẽ chúng ta không thể thiếu núi Tản, còn gọi là Ba Vi. Núi Tản Viên trông xa như hai cánh phượng nên còn gọi là núi Cánh Phượng hoặc Phượng Hoàng Sơn. Trên núi có miếu thờ Tản Viên Sơn Thần, tức là Sơn Tinh mà Nguyễn Nhược Pháp đã làm thơ nhắc về trận chiến giành Mỵ Nương giữa hai thần Sơn Tinh và Thủy Tinh. Theo truyện kể thì ngày xưa, Sơn Tinh còn có tên là Nguyễn Tuấn, nhà nghèo, đi đốn củi gặp được tiên cho cái gậy phép. Sơn Tinh đã dùng cái gậy phép này để cứu được con trai của vua Thủy Tề và được vua tặng cho một quyển sách ước. Nhờ đó, Sơn Tinh mới thắng được Thủy Tinh và chiếm được người đẹp Mỵ Nương. Thủy Tinh tức giận, năm nào cũng làm mưa to bão táp để đòi lại mỹ nhân. Chẳng biết câu truyện có thật hay không, nhưng hàng năm sông Hồng dâng nước gây lụt lội cho dân chúng quanh vùng thì quả là có thật. Núi Ba Vi cao ngất trời xanh, quanh năm sương che không thấy ngọn. Đứng trên núi có thể nhìn thấy sông Đà, sông Hồng và dãy Tam Đảo, phong cảnh sông núi thật đẹp.

Núi Ba Vi nằm trong huyện Bất Bạt. Mỗi tháng, huyện họp chợ một lần. Chợ

hợp ngay chân núi, thổ dân Kinh cũng hay xuống đây trao đổi hàng. Có một chuyện lạ là thổ dân của Bất Bạt ăn Tết lớn vào tháng 11 âm lịch. Dân còn có tập tục uống rượu cần. Men rượu cần được nấu bằng củ Huah già nhỏ trộn với nước và bột gạo, phơi sấy thành men. Men rượu ủ kỹ trong hũ đất vào khoảng một tuần thì chế nước và dầm lá Kim Anh vào ủ lần thứ nhì. Sau mười ngày thì rượu uống được. Người ta dùng cần trúc đục vào hũ, rồi truyền tay nhau uống trong những ngày hội tết. Bất Bạt còn là quê của Tản Đà Nguyễn Khắc Hiếu, một thi sĩ đã nổi danh với các áng thơ tuyệt tác.

Trong những tháng ngày tôi lớn, thơ Quang Dũng đã mang tôi đến Sơn Tây, đến núi Sài Sơn, đến đồng Bương Cấn, đến núi Tản, đến sông Đà. Tôi đã theo thơ anh xuôi dòng sông Hồng đỏ màu đất phù sa sau những cơn mưa lũ. Tôi đã vào thơ anh để nghe những câu hát, giọng hò vang vang trong đêm đập lúa dưới trăng. Tôi đã mơ cùng anh về một Sơn Tây thơm mùi lúa mới, thoảng tiếng sáo diều ai thả vi vút thổi qua các cánh đồng nhạt nắng buổi chiều què. Tôi đã nhớ cùng anh về nỗi nhớ của kẻ "Cách biệt bao ngày què Bất Bạt, Chiều xanh không thấy bóng Ba Vi". Tôi đã đau cùng anh cho Sơn Tây trong tháng ngày loạn lạc, và cảm nhận được cái sầu cô quạnh khi ngọn gió heo may thổi nhẹ vào hồn bên Đồi Bờ sông Mã.

Thương nhớ ơ hờ, thương nhớ ai?

Sông xa từng lớp lớp mưa dài

Mắt kia em có sầu cô quạnh

Khi chớm heo về một sớm mai?

Thơ Quang Dũng buồn, cái buồn đơn độc, lắng đọng, không ồn ào dù ngoại cảnh có sóng vỗ, có lớp lớp mưa dài. Tôi yêu cái sầu Quang Dũng thấy trong ánh mắt của mọi người anh gặp trên bước đường chinh chiến. Tôi yêu cái đẹp Quang Dũng thấy dù hình ảnh chỉ là một quán vắng đơn sơ và người con gái bán quán đang lên cơn sốt, gắng gượng tiếp khách đường xa. Thơ Quang Dũng không phải để đọc lớn, để ngâm nga. Thơ của anh chỉ để đọc thầm rồi cảm nhận. Cái nhớ Quang Dũng viết lại trong thơ anh thật

chân thành, không chải chuốt, nhưng cũng thật đẹp, thật tuyệt vời

*Khói thuốc xanh dòng khơi lối xưa,
Đêm đêm sông Đáy lạnh đôi bờ
Thoảng hiện em về trong đáy cốc
Nói cười như chuyện một đêm mơ*

Cốc ở đây không phải là hang cốc, hang động. Cốc ở đây theo tiếng Bắc, là một cái ly nhỏ. Cái ly này, có lẽ anh đã mang trong chiếc ba lô cũ nát. Cái cốc như một người bạn đồng hành theo anh trên bước đường chinh chiến. Đêm hôm ấy, khi cái rét đầu mùa đông se sắt tâm hồn của ngay những kẻ có nhà. Quang Dũng đã ngồi trên chiếc ba lô cũ, mơ về người yêu của mình, và trong đáy ly nước, trong khoảng khắc ngắn ngủi cô đơn bên bờ sông Đáy, thoảng hiện hình ảnh của người yêu hiện về "nói cười như chuyện một đêm mơ". Làm sao ta có thể tả về một hình ảnh nào buồn và đẹp hơn giấc mơ của anh trong đáy ly đêm hôm ấy? Làm sao ta có thể vẽ lại được hình ảnh anh đã thấy trong đáy ly nước mà khói thuốc khơi dòng tâm tưởng đưa anh trở lại những tháng ngày mộng ảo?

Sơn Tây trong tôi, bỗng dưng sống lại. Cái lạnh đầu mùa đông bỗng trở nên rét buốt. Thoảng chút gì đó tiếc nuối, muộn phiền cho một thời thơ ấu. Thôi thì gửi lại cho Sơn Tây một Quang Dũng, tặng lại cho Sơn Tây đôi bờ kỷ niệm của bài thơ mà tôi vẫn mãi nâng niu...

Xa quá rồi em người mỗi ngả

Bên này đất nước nhớ thương nhau

Em đi áo mỏng buông hồn tử

Dòng lệ thơ ngây có đạt dào? □

Tài liệu được trích trong:

- *Miền Bắc Khai Nguyên* của Cửu Long Giang, Toan Ánh, do Đại Nam xuất bản
- *Tim Hiếu Phong Tục Việt Nam Qua Tết Lễ, Hội Hè*, Toan Ánh, do Đại Nam xuất bản
- *CD-ROM Giao Điểm II* do hội VPS (Vietnamese Professionals Society) phát hành

DEPECHE MODE

The Sand Man

thu hút người nghe với bản nhạc "Just Can't Get Enough", bản nhạc này lập tức được phát lại nhiều lần trên các đài phát sóng tại Hoa Kỳ, được giới trẻ đón tiếp nồng nhiệt.

Đĩa nhạc "Some Great Reward" có nhiều bản nhạc xuất sắc như "People Are People", "Master And Servant" và "Somebody". Mỗi khi nghe lại đĩa nhạc này, bao giờ tôi cũng nghe lại bản nhạc "Somebody" nhiều lần; dường như càng nghe bản nhạc nhẹ nhàng này, tôi càng thấm lời ca rất thật của nó; tiếng đàn piano quyến rũ và tiếng hát và làm tăng thêm tính chất buồn, tha thiết của nó. Tuy còn trẻ, nhưng hình như nhạc buồn để

cuốn hút tôi hơn là nhạc sôi nổi, nhịp nhanh. Cũng trong năm 1984, đĩa nhạc loại greatest hits mang tên "People Are People" được tung ra tại Hoa Kỳ.

Vào năm 1990, đĩa nhạc "Violator" đem đến thành công vang dội cho Depeche Mode. Rất nhiều bạn trẻ Việt Nam biết đến và yêu thích Depeche Mode từ đĩa nhạc đầy sức cuốn hút này. Toàn bộ đĩa nhạc được hòa âm trẻ trung, mạnh bạo tạo nên những âm thanh điện tử tuyệt vời trong nhịp trống nhanh, làm người nghe không thể nào ngồi yên mà nghe được, phải nhịp chân, phải nhún nhảy mới cảm hết những hợp âm hay của nó. Người nghe cảm thấy trẻ trung và yêu đời khi nhịp chân trong những tiếng trống rất đặc sắc của bản nhạc "Policy Of Truth" hoặc "World In My Eyes." So với những đĩa trước, âm thanh của đĩa nhạc này mạnh hơn và đầy hơn, cho nên càng mở to càng thấy hay! Ngoài ra, hai bản nhạc "Personal Jesus" và "Enjoy The Silence" được nhiều người yêu thích nhất. Ba năm sau, đĩa nhạc "Songs Of Faith And Devotion" ra đời, tuy không nhịp điệu bằng "Violator" nhưng mang sắc thái mạnh và cuồng nhiệt của nhạc rock, thể hiện rõ nhất trong bản nhạc "I Feel You" và "Walking In My Shoe". Nói chung, đĩa nhạc này là một thành công nữa của Depeche Mode.

Vào năm 1997, Depeche Mode một lần nữa lại chiếm ngự các vũ trường với đĩa nhạc "Ultra." Cũng như "Violator", "Ultra" có nhiều ca khúc nóng bỏng, sôi nổi cuốn hút người nghe ngay lập tức. Những bản nhạc thật hay như "Barrel Of

Đêm thứ Bảy tháng Chạp, trời Sài Gòn khá lạnh, tuy tôi và cô bạn cùng lớp ngồi nhâm nhi ly cafe nóng ở cuối quán mà vẫn cứ thấy lạnh lạnh. Chợt trong những giây phút đó, tiếng đàn piano thánh thót và giọng ca trầm ấm phát ra từ hai chiếc loa thung ở phía trước vang lên lời ca tình tu:

"I want somebody to share, share the rest of my life, share my innermost thoughts, know my intimate details. Someone who'll stand by my side and give me support..." Giọng nhạc làm tôi và cô bạn say mê và quên mất cái lạnh bên ngoài. Đó là bản nhạc "Somebody" của ban nhạc **Depeche Mode**.

Đó cũng là kỷ niệm của lần đầu tiên tôi biết đến ban nhạc Depeche Mode. Depeche Mode được thành lập vào năm 1980 tại Basildon, Essex, gồm những người bạn là Andy Fletcher, Martin Gore và Vince Clarke. Khi Vince Clark ra đi sau đĩa nhạc đầu tiên "Speak & Spell" để thành lập ban nhạc Yaz và Erasure, David Gahan gia nhập ban nhạc. "Depeche Mode" là một danh từ Pháp có nghĩa là "thời trang nhanh chóng". Depeche Mode có sức sáng tạo phong phú và có lối hòa âm đặc sắc. Kể từ năm 1980 cho đến 1997, ban nhạc đã cho ra hơn chục đĩa nhạc. Phong cách trình tấu của ban nhạc rất độc đáo, lần đầu tiên nghe nhạc của họ, ta nhận thấy âm thanh của họ rất riêng và lạ. Năm đĩa nhạc xuất sắc nhất là "Speak & Spell"(1981), "Some Great Reward" (1984), "Violator" (1990), "Songs Of Faith And Devotion"(1993), và "Ultra" (1997). Đĩa nhạc đầu tiên

A Gun", "Home", "Useless", "Sister Of Night"... Đặc biệt, không bạn trẻ nào không say mê bản nhạc "It's No Good." "Ultra" xứng đáng là đĩa nhạc phải có dành cho các bạn trẻ yêu thích Depeche Mode.

Với sức sáng tác dồi dào và lối hòa âm không ngừng cải tiến, Depeche Mode thu hút được nhiều thế hệ trẻ trong hai thập niên 80 và 90. Từ hồi học trung học khi lần đầu biết đến Depeche Mode cho đến nay, Depeche Mode vẫn là một trong những ban nhạc yêu thích nhất của tôi. □

(Lưu ý: Depeche Mode hiện thời đang bắt đầu trở lại lưu diễn khắp Hoa Kỳ sau 5 năm dài vắng bóng. Giới hâm mộ đã mua hết vé tại một số địa điểm. Tuy nhiên, còn một ít vé cho các show vào tháng Chạp tại Inglewood và Anaheim in California. Các bạn trẻ hâm mộ hãy mau chóng mua vé với Ticketmaster tại số (714) 740-2000 hoặc qua Internet tại <http://events.ticketmaster.com>. Hẹn gặp các bạn tại Anaheim Arrowhead Pond.)

The Sand Man-Tan@Nonsong.org

Ngày Ra Đi

Ngày ra đi rời xa đất mẹ
Đến quê người hòn đảo (Hawaii) tái tê
Bao buồn vui nhớ về quê cũ
Chốn thiên đường sao lấm chán chê
Ngày ra đi rời xa bè bạn
Tình nồng nàn thơ mộng chứa chan
Kỷ niệm xưa bao lần in dấu
Nay xa vời bạn cũ chiều tan

Ngày ra đi với lời từ già
Xa mái trường ngói đỏ thân quen
Hàng cây xanh bóng dừa che mát
Lối đường làng rợp bóng tre xanh

Ngày ra đi khi nào trở lại
Sống quê người chẳng biết ngày mai
Đảo mộng say rức hồng khói lửa
Sao nỗi buồn tiếc nhớ chẳng phai...

BaoNhi – Hawaii, 12:20 AM 5/8/98

Huế Tôi

Chiều buồn nhớ lại cố đô,
Nhớ dòng sông nhỏ con đò xinh xinh,
Sông Hương núi ngự hữu tình,
Trường tiền tá nhịp, trao tình khó trao.
Đông Ba, Thành Nội thuở nào,
Giọng cô gái Huế ngọt ngào ngát hương.
Xa xa thấp thoáng bên đường,
Dáng cô gái Huế dễ thương quá chùng,
Dáng duyên môi hé không ngừng,
Áo dài phất phới tung bồng đáng yêu.
Ôi cô gái Huế mỹ miều,
Trăm thương ngàn nhớ bao điều ước mong.

Linh Mụ rồi lại Kim Long,
Sông Hương nước mát một dòng ước mơ.
Cô em gái Huế ngây thơ,
Tay che chiếc nón bài thơ yêu kiều.
Nay ta chỉ ước một điều,
Được về thăm lại Huế yêu thuở nào.

Bảo Nhi – February 03, 1998

Lục Bát Tình Yêu

Về trên nỗi nhớ mà thương,
Trăm năm phận bạc, còn vương lụy đời.
Tay gà mười ngón buông lời,
Gỡ làn tóc mượt, sợi rơi, sợi tình.
Thương anh, như bóng quỳên hình,
Nhớ anh thăm gọi, riêng mình...mình đau.
Em về trở giấc xanh xao,
Chợt buông tiếng khóc, lệ trào xót xa.
Én bay, nhận lượn la đà,
Mùa xuân đã đến, bay xa nơi nào.
Vết xưa, tích cũ còn đau,
Chiều nghiêng bóng đổ, một màu tang thương.
Tình yêu vốn chỉ vô thường,
Mất còn, như bóng tà dương cuối trời.
Lời thề hẹn ước chàng ơi,
Có như chiếc lá, rụng rơi đêm này.
Mùa đông, giá buốt vai gầy,
Anh như chim nhỏ, xa bầy bỏ em...
Bé ngoan(CNCD)

Vần thơ Sinh Nhật!!!

Anh ơi anh ở nơi đâu?
Thương anh giọt ngấn, giọt sầu nhớ mong.
Trăng ơi, gió hơi nghe không?
Có cô bé nhỏ, khác thăm nhớ nhau.
Gió về, gió nhớ thổi mau,
Lau khô mắt ngọc, giọt đào mi em.
Em hờn, mây đổ làm quen,
Trăng soi bóng nguyệt, hồ sen tỏ tình.
"Sao cô bé lại một mình,
Đêm trăng, gió lạnh ngồi nhìn gió mây?"
Đáp lời: "Sinh nhật hôm nay,
Mà anh với bé, chân mây cuối trời!"

Nhớ thương, mắt lệ chơi vơi,
Tương tư, khó nói hết lời mộng mơ."
Gửi anh một nụ hôn thơ,
Trao anh tất cả tình tơ ngày đầu
Anh ơi người nhớ nỗi sầu.
Anh là tất cả tình đầu lên ngôi.
Hôn đôi mắt ngọt, bờ môi,
Chao ơi là nhớ, xa xôi ngút ngàn.
Thu về mơ bóng anh sang,
Anh là tất cả bé màng, bé mơ.
Thiếp xinh, bé dệt vần thơ,
Mừng anh sinh nhật, đợi chờ...nha anh!..

Bé Ngoan (CNCD)

THUYỀN VÀ BIỂN

Đông Vũ (UCI)

Tôi gặp anh cũng như gặp bao người bạn khác của anh tôi trong một bữa tiệc đãi tại nhà hàng. Với tôi lúc bấy giờ là hòa theo những câu chuyện thật rôm rả trong bàn tiệc, không để ý gì đám bạn của anh tôi xung quanh. Tuần lễ sau anh tôi thông báo:

— Cuối tuần này anh đi dự party, em có muốn đi... ăn ké thì đi!

— Oh, Yes! Đi chứ!

Mùa hè rảnh rỗi và ham vui nên tôi theo ông anh đi dự party ở nhà người bạn của anh tôi. Thì ra đây chính là nhà của anh, một trong những người bạn của anh tôi mà tôi đã gặp ở nhà hàng hôm nọ. Bữa tiệc rất là vui. Bạn của anh tôi toàn là những người vui tính. Họ nói chuyện, tán phét với nhau thật rôm rả. Thỉnh thoảng có những tràng cười bung ra như muốn phá vỡ không gian. Rất tiếc là tôi phải về sớm có công chuyện nên không được ở lại dự phần hai của party: "hát Karaoke". Anh tiễn chân anh em tôi ra tận xe và nói với tôi:

— Bữa tiệc này nếu có gì sơ sót thì Đông Vũ bỏ qua nha!

Tôi cười:

— Ô, anh khéo nói! Bữa tiệc rất là vui, chỉ tiếc là Đông Vũ phải về sớm.

Trong lúc đó thì anh tôi vừa nổ máy xe vừa lẩm bẩm trong miệng:

— Chú này lại ca cãi lương nữa rồi.

Tôi thấy vui vui trong lòng và vui suốt cả đoạn đường đi về.

Những ngày hè từ từ đi qua. Những niềm vui chốc lát rồi cũng đi vào quên lãng. Bỗng nhiên tôi gặp lại anh trong một cuộc đi chơi. Có lẽ anh là người ít nói nhất trong đám bạn của anh tôi. Anh có vẻ trầm tĩnh. Nhưng tôi nhận thấy trong cái trầm tĩnh ấy có một cái gì đó rất hay hay. Tôi cảm thấy cuộc đi chơi rất thú vị khi có

anh bên cạnh sẵn đón. Cuộc đi chơi hôm đó ở gần biển. Biển đẹp vô cùng. Tôi tha hồ đạp chân lên những con sóng lăn la liếm lên bãi cát mịn. Rồi tôi xé lẻ chạy theo một người bạn đi tới chợ mua đồ. Khi tôi vừa lò dò về đến cuộc họp thì anh lại gặp tôi giọng đầy lo lắng:

— Đông Vũ đi đâu mà không nói cho ai trong này biết hết vậy? Biển ngoài kia đang có sóng lớn!

Thì ra là vậy. Mọi người nói cho tôi biết là đang không thấy tôi biến mất khỏi mọi người, anh cuống cuống lên đi lang thang dọc bờ biển tìm tôi. Để lỡ tôi có bị sẩy chân thì anh sẵn sàng lột giày làm anh chàng Jack trong phim Titanic ào ra cứu. Tôi nhìn anh cảm động và thấy lòng ấm lạ!

Anh không ồn ào sôi nổi như những người tôi đã gặp. Nhiều lúc thấy anh có vẻ trầm tư rất u là...ngộ ngĩnh. Anh nói chuyện thật hiền nhưng chững chạc. Sau cuộc đi chơi về, anh thường gọi phone nói chuyện với tôi vào ban tối. Tôi cảm thấy rất vui khi nói chuyện với anh. Lúc nào anh cũng tỏ vẻ ân cần sẵn sóc cho tôi. Tôi vào trường mang theo bóng hình anh vào lớp. Anh đi làm và email tôi mỗi ngày. Chỉ vài câu thăm hỏi thôi nhưng tôi cảm thấy vui thật nhiều khi đọc email của anh gửi tới. Lần đầu tiên tôi một mình đi ra ngoài với anh là một buổi chiều sắp tắt nắng. Anh dắt tôi ra ngắm hoàng hôn trên biển. Ô, không có gì tuyệt vời bằng ngồi ngắm ông mặt trời đỏ ối như một quả cà chua khổng lồ đang từ từ lặn như chìm sâu xuống đáy đại dương. Biển một bên và anh một bên! Tôi thấy niềm vui tràn đầy! Dẫm đôi chân trần trên làn cát mịn, tôi lẩm nhẩm đọc thơ Xuân Quỳnh:

"Chỉ có thuyền mới hiểu

Biển mênh mông đường nào,

Chỉ có biển mới biết

Thuyền đi đâu về đâu.

Những ngày không gặp nhau

Biển bạc đầu thương nhớ

Những ngày không gặp nhau

Lòng thuyền đau rạn vỡ...."

Anh nheo mắt nhìn tôi cười. Biển bấy giờ thật bao la với những gợn sóng li ti. Tôi thấy lòng mình thật mênh mông.... Tôi và anh email nhau mỗi ngày. Bỗng nhiên một ngày kia mở email ra không có email của anh gửi tới. Lòng tôi chùng xuống, không muốn đọc những cái mail còn lại. Ngày hôm sau và hôm sau nữa cũng không có email của anh. Có lẽ anh bận! Tôi trấn an mình nhưng thấy lòng bất ổn và cảm thấy nhớ anh. Biết đâu được anh bệnh không đi làm thì sao? Hay là có chuyện gì xảy ra với anh chẳng? Bao lần muốn phone cho anh nhưng lòng tôi ngăn lại: Đừng!

Cuối tuần anh gọi. Giọng anh vẫn bình thường có nghĩa là anh không bệnh nhưng có vẻ buồn. Tôi lo lắng thật sự:

— Anh có được khỏe không?

Anh buồn buồn kể cho tôi nghe:

— Anh đang gặp chuyện buồn. Anh quen với cô kia, chỉ là bạn thôi.... nhưng mà người ta hiểu lầm là anh cặp bồ với cô. Cô ta rất hiền và khá xinh. Anh sợ cô bị

mang tiếng....

Tại tôi lòng bùng. Tôi không hiểu hết những lời anh đang nói. Lồng ngực tôi bỗng nhói đau, cảm giác mơ hồ như có đôi bàn tay phù thủy nào đó bóp nghẹt nó lại. Lòng tôi oà vỡ. Nhưng tôi cũng gắng gương lấy giọng tự nhiên để khuyên nhủ anh:

— Với một cô gái vừa hiền lại vừa xinh thì tại sao mà không keep going on với người ta. Cơ hội không bao giờ tới lần thứ hai đâu....

Tôi ghen ngào đối lòng mà nghe mi mắt cay cay. Tôi mơ hồ nhớ lại là hình như hồi đó, trong party ở nhà anh, lần mà tôi đi theo anh tôi đến, tôi nhớ là có hai cô gái bước vào và anh đã giới thiệu với mọi người một người là em gái, còn người kia là bạn gái. Bây giờ tôi mới nhớ ra. Dưới chân tôi sao không có chiếc lá vàng khô nào để tôi có thể dẫm đạp lên để nghe tim mình vụn vỡ!!! Tôi có quá ngây ngô vội tin tưởng vào những lời nói dịu ngọt, cử chỉ ân cần của anh dành cho tôi không? Những điều anh tâm sự với tôi phải chăng là sự thật? Ôi, phải chi ngày ấy tôi không theo anh tôi đến dự party! Phải chi tôi không gặp anh để bây giờ lòng tôi thanh thản, không quất quay với một nỗi buồn không thể gọi tên. Phải chi.... Phải chi... Như khúc thơ chung, lòng tôi nặng trĩu. Tôi có nên tiếp tục nói chuyện với anh hay là lánh mặt? Phân vân, tôi chưa biết giải quyết thế nào. Tiếp tục thì có lẽ tôi là người thứ ba. Mà chấm dứt, dĩ nhiên là tôi rất buồn, rất nhớ anh. Người ta nói: "Time never waits, they often says, but for love, you know, it may". Không biết câu nói này có đúng không để tôi có thể làm theo!

Chiều dần dần đi vào trong bóng tối. Sao tôi thấy thương vô cùng những giọt nắng chiếu vàng vọt còn sót lại cô đơn đậu bên ngoài cửa sổ. Một đoạn thơ của Phù Du tôi đã đọc ở đâu đây bây giờ trở về trong trí nhớ:

"... Không có mưa mà mắt rưng rưng ướt
Không trời mù hồn vẫn phủ kín mây...
Không có gió sao lòng lại lung lay...
Không gian lắng đọng, thời gian quên
bước!" □

Biển

Lại trở về thêm nữa một mùa thu

Sớm ban mai đôi núi kín sương mù

Biển vẫn vậy ngàn năm mài vách đá

Sóng thì thâm vỗ nhẹ những lời ru

Viên sỏi nhỏ nhắn mòn theo năm tháng

Cát thu mình theo con nước lặn tẩn

Bọt trắng xóa rữa dần bao dấu tích

Từng bước chân ta ấn nhẹ lang thang

Biển vẫn vậy, vẫn âm thầm tình tự

Vẫn cuộn đời trong dáng vẻ ưu tư

Vẻ khắc khoải bao điều như muốn nói

Rồi mặc lòng, che lấp những tâm tư

Ta hiểu rõ từng con nước thủy triều

Bàng bạc dâng, sóng nhấp nhô kỳ diệu

Có đôi lần biển cuộn cuộn giận dữ

Ta nép mình, thấy biển cũng đáng yêu

Sáng hôm nay mình ta và biển vắng

Thơ thẩn hồn trong không gian tịch lặng

Biển nói gì?... ta thấy biển thật vui

Sóng nhấp nhô đón đưa từng sợi nắng

Mãi trong ta những ngày vui bên biển

Mãi dạt dào cơn sóng vỗ triền miên

Vẫn hồi hộp chờ từng cơn sóng phủ

... Cát dưới chân nhẹ xốp về hồn nhiên.

Tố Nga Bùi

Retreat Camp'98 – Santa Barbara

Đoản Khúc Đêm Đông

Trời mưa ướt lá trầu xanh,

Ướt em, em chịu, ướt anh, em buồn.

Mong trời đừng đổ mưa tuôn,

Mưa bao nhiêu hạt, lòng buồn bấy nhiêu.

Hoàng hôn, nắng ngả về chiều,

Anh đang say mộng, nâng niu giấc nồng.

Khẽ người, rón rén cài song,

Kẻo cơn gió rét, lập đông thổi vào.

Anh yêu lỗ cảm, ốm đau,

Sương hàn, gió lạnh, lòng nào được yên.

Thương anh, nguyện đạo bạn hiền,

Tam Tông Tứ đức, lòng riêng dặn lòng.

Phụ lòng Cha Mẹ hoài công,

Danh thơm gia đạo, theo chồng vu qui.

Rót lòng, điệp khúc tình thi,

Ru chàng giấc điệp, song mi khép mành.

Dẫu cho canh trắng, đêm dài,

Dẫu cho con tạo, rủi may số phận.

Dù rằng bến nước, người hai,

Tình đầu chung thủy, không sai lời nguyện.

Gặp nhau, âu cũng cơ duyên,

Thương nhau, âu cũng nợ duyên Tấn Tần.

Đông sang, gió rít ngoài sân,

Đắp chàng nệm ấm, phù vân giấc nồng.

Ngồi đan áo lạnh cho chồng,

Chị Hằng thương cảm, ghé song hữu tình.

Mình ơi, mình ngủ đi mình,

Em ngồi hầu quạt, trọn tình trúc mai.

Ngủ nha anh, giấc mộng say,

Lòng em gối tựa, đêm nay vỗ về.

Bé ngoan(CNCD)

TỬ ĐIỂM

VÀ NHỮNG BÀI VIẾT TỪ MIỀN ĐẤT

"XỨ LẠNH, TÌNH NÔNG"

Thành thật mà nói thì TD vừa vui, lại vừa thấy hơi lo lo khi Ban Biên Tập Non Sông có nhã ý tạo cơ hội cho TD được tự giới thiệu về mình với các độc giả Non Sông. Vui vì có dịp chia sẻ cảm nghĩ của mình cùng những người bạn phương xa. Lo vì chẳng biết nên bắt đầu ra sao. Quả thật khó vô cùng khi phải viết về "cái tôi". Khó ghê nơi....

Như một số bạn đã biết, TD sinh tại SaiGon, và đang định cư tại thành phố Toronto, Canada, nơi thường được mệnh danh là "xứ lạnh, tình nồng". Sau khi tốt nghiệp Đại Học ngành kỹ sư, TD hiện là Software Engineer. Tử Điểm là bút hiệu TD dùng từ khi bắt đầu cộng tác với Non Sông. Đây cũng là bút hiệu TD thường dùng khi đăng những sáng tác của mình trên mạng lưới internet, tạp chí điện tử on-line Văn Học Nghệ Thuật và Ngàn Phương (Poetry Digest cũ) cùng các tạp chí, đặc san tại Canada, Hoa Kỳ và Úc. Ngoài ra, TD còn dùng một số bút hiệu khác như: TD, Điểm Hằng, Vinh Hằng, Tí Đầu Bếp và.... Tôm Đỏ. Đó là những bút hiệu TD tự chọn cho mình, chú tên "cúng cơm" của TD thật ra là Trần Lưu Điểm Hằng. Bên cạnh Non Sông, TD còn cộng tác với Đặc San Lúa Mới on-line của nhóm Âu Cơ, Năng Mới của Bút Nhóm Năng Mới và vẫn viết lách lai rai đóng góp bài vở cho báo Khai Phóng của trường nhà và đặc san Xuân của một số hội sinh viên các nơi. Có lẽ TD tự giới thiệu về mình như vậy cũng tạm đủ rồi, phải không hở? Nếu bạn vẫn còn thắc mắc về "cái tôi" của TD, xin mời ghé thăm "gia trang" (đang "xây cất" dở dang) của

TD tại <http://www.careers.csulb.edu/~td> có thể bạn sẽ tìm được câu trả lời hợp ý.

Chẳng nhớ rõ TD bắt đầu gia nhập "gia đình" Non Sông từ khi nào nữa. Có lẽ từ sau khi những bài viết vở vắn của TD đăng trên diễn đàn SCV tình cờ "lọt mắt xanh" của Ban Biên Tập Non Sông thì phải. Thoạt tiên, TD chỉ đóng góp bài vở cho.... vui. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, TD thật sự đã bị cuốn hút theo những sinh hoạt của Non Sông. Có lẽ khoảng cách không gian chẳng thể ngăn trở được mối thân tình ngày càng bền chặt giữa TD và Non Sông. Dù chưa một lần gặp gỡ các bạn trong Ban Biên Tập Non Sông, chưa từng tham gia những sinh hoạt sôi nổi hào hứng do Tổng Hội Sinh Viên Nam Cali tổ chức, nhưng TD vẫn có thể cảm nhận được qua những dòng điện thư, những mẫu đối thoại trong IRC với một vài bạn trong Ban Biên Tập Non Sông. Chẳng hiểu sao, TD thấy vui khi Non Sông đạt được thành quả tốt đẹp, được độc giả khen ngợi; buồn khi biết những khó khăn về tài chính và nhân lực mà Non Sông phải giải quyết; nhớ khi Ban Biên Tập "bỏ quên" không gửi báo cho TD suốt cả mấy tháng liền; phấn khởi khi "dự dõ" được thêm độc giả đặt mua Non Sông dài hạn cũng như tìm thêm được một số cây viết trẻ sẵn sàng cộng tác với Non Sông. Như thế đó, vô hình chung Non Sông đã trở nên thân quen với TD.

Có lẽ hiện nay số lượng báo chí phát hành tại hải ngoại đã quá nhiều, nhưng Non Sông vẫn có một giá trị riêng biệt. Chẳng

biết có phải tại TD quá chủ quan hay không. Nhưng theo TD nghĩ nội chuyện Non Sông có thể tiếp tục tồn tại suốt hơn mười năm và ngày càng "thay da đổi thịt" đã là một bằng chứng hùng hồn để minh xác nhận xét của TD rồi, phải không? Bên cạnh đó, việc một số cây viết của nhóm Âu Cơ (một tổ chức của các bạn trẻ Việt Nam sinh hoạt qua môi trường internet với mục đích duy trì, bảo tồn văn hóa Việt Nam, tương trợ giữa các thành viên trong mọi vấn đề của cuộc sống tinh thần, kỹ thuật, nghề nghiệp, học đường,...) đã và đang nhiệt tình cộng tác với Non Sông từ sau khi được giới thiệu càng khẳng định được giá trị của Non Sông với giới trẻ tại hải ngoại hiện nay. Phải chăng "đất lành, chim đậu" là như thế đó?

Có thể nói Non Sông đã mang lại cho TD những niềm vui nho nhỏ. Vui vì được dịp theo dõi những sinh hoạt đa dạng của Tổng Hội Sinh Viên Nam Cali; vì được đọc những sáng tác mới lạ của các cây viết trẻ; vì biết là Ban Biên Tập vẫn còn chưa bỏ quên TD, một độc giả ở cái xứ... tử lạnh này; vì thấy Non Sông càng đẹp hơn, bài vở súc tích và phong phú hơn. Cám ơn Ban Biên Tập cùng các bạn đã dành nhiều công sức để tạo nên Non Sông, món quà tinh thần tuy giản dị nhưng rất quý và đã cho TD một cơ hội để chia sẻ vài cảm nghĩ vụn với bạn trẻ các nơi. Mong sẽ có dịp họp mặt cùng các bạn trong một ngày nào đó. □

Tử Điểm – Oct. 22, 1998

Nỗi Nhớ

Ai đó ơi, tui nhớ em
Như trời nóng bức, nhớ kem ngọt ngào
Như xi-rô nhớ đá bào
Bao nhiêu nỗi nhớ quện vào...ê răng
Như hoa, như lá nhớ trắng
Như tui nhớ bé, phải ăn... giải buồn
Bún bò, bún ốc, mọc, suông,...
Bún riêu, canh bún, cơm sườn, chả, nem
Ăn xong thì lại nhớ em
Xơi thêm phở tái, sụn mềm, nạm, gân,...
Nỗi nhớ vẫn khiến băng khuâng
Dần lòng vệt lộn... hai "cân xế" thôi,
Cháo lòng, gan, thịt, mỡ, dổi,
Mỹ Tho hủ tít, xong rồi lẩu lươn
Nỗi nhớ vẫn cứ nhơn nhơn
Ghé! Xơi bánh cuốn, chạo tôm, chả giò,...
Thêm dăm chục ốc nhồi to,
Tôm hùm, cua, cá, nghêu, sò... lai rai
Ngỡ rằng nỗi nhớ xẹp ngay
Ngừng ăn thì lại nhớ ai ngay liền
Nỗi nhớ đeo đẳng liên miên
Càng ăn, càng nhớ, càng phiền, càng... ăn
Ai đó ơi, tui nhớ ai
Như thuyền nhớ bến, như cây nhớ rừng
Nỗi nhớ chọt nổ đùng đùng
Như phong pháo Tết tung bùng reo vui
Lật đật, chạy tới chạy lui
Tui che nỗi nhớ, tui vui nỗi mong
Nỗi nhớ cứ rối lòng vòng
Như là cua, miến xào lòng gà non
Như mì thập cẩm xào dòn,
Thịt quay, bánh hỏi,... khiến lòng nôn nao

Nỗi nhớ cứ mãi cồn cào
Tui xơi đậu đỏ, đá bào dậm vô
Cộng thêm chục đĩa bò khô
Non trăm bò bía, một xô cóc dầm
Nỗi nhớ âm ỉ ngấm ngấm
Ngưng ăn lại nhớ, tui nhâm nhi hoài
Ai đó ơi, tui nhớ ai
Nhớ ai, ăn riết. Nhai hoài,... mồm răng :-)
Tứ Điểm – Aug. 21, 1998
(họa theo bài Nỗi Nhớ của MeoCon)

Mưa Phùn

Mưa phùn ngoài cửa sổ
Trêu người tập làm thơ
Mưa phùn nhòe trang vở,
Mưa phùn đọng rèm mi
Mưa phùn ở bên ni,
Mưa phùn qua bên nớ,
Mưa phùn ơi có nhớ?
Có người chờ bên tê...
Mưa phùn ướt lối về,
Mưa phùn đan tóc rối,
Mưa phùn phủ kín lối,
Mưa phùn lạnh bờ vai...
Ơ kìa, sao nghĩ mãi
Vẫn chẳng được dòng thơ
Viết, xóa, đây trang vở
Mưa phùn cười em chi??
Viết chi bi chừ hỉ??
Những dòng chữ vu vơ
Đọc nghe thật đại kỳ
Nào dám gọi là "thơ"

Tứ Điểm

Nắng Vàng

Nắng vàng ở trên cao
Nắng xuyên qua kẽ lá
Nắng tô hồng đôi má
Nắng làm thắm bờ môi
Nắng vàng ưa rong chơi
Nắng đi hoài không mỏi
Nắng trải dài muôn lối
Nắng vẫn mãi tung tăng
Nắng vàng làm tấm khăn
Phủ hờ trên vai nhỏ
Nắng vàng quện với gió
Lấp lánh tóc mây bay
Nắng ùa vào mắt ai
Mang theo bao nỗi nhớ
Nắng xôn xao theo gió
E ấp ngỡ điều chi?
Ơ, nắng dị quá đi
Làm hây hây má đỏ.
Người ta nhìn. Mặc cỡ
Tại nắng đó, nắng ơi
Ơ kìa, nắng giận rồi
Nắng im lìm không múa
Nắng buồn nên vàng úa
Nắng ủ rũ. Tội ghê
Thôi mà, huê đi nhe
Nắng hết hờn. Rộn rã,
Nắng trốn tìm bóng lá,
Nắng quẩn quít bước chân...
Nắng vàng khiến băng khuâng,
Nắng mang tin gì nhỉ
Ơ, nắng vàng thiệt dị
Mà sao vẫn dễ thương
Nắng vàng gieo vẩn vương
Nắng thơm hồng nỗi nhớ
Nắng vàng sang bên nớ
Nắng còn nhớ gì không?
Tứ Điểm – July 17, 1998

VÀI TRAO ĐỔI VỀ SÁNG TÁC CA KHÚC

Hoàng Việt Khanh

Lời Tòà Soạn: Anh Hoàng Việt Khanh là một cộng tác viên về âm nhạc của tạp chí Non Sông. Với mục đích phát huy khả năng sáng tác ca khúc cho những bạn yêu thích và bắt đầu bước vào con đường viết ca khúc, anh Hoàng Việt Khanh mong muốn được trao đổi cùng các bạn một số kinh nghiệm sáng tác của mình. Với đối tượng đông đảo độc giả, tác giả bài viết đã tránh viết chi tiết về những điều mang tính chất học thuật. Độc giả có thể liên lạc riêng với tác giả qua email: khanh@nonsong.org hoặc tìm hiểu thêm về các vấn đề của bài viết tại trang nhà của tác giả: www.csun.edu/~hbmen024

1. Cần phải biết những điều căn bản gì để có thể viết một ca khúc?

Theo tôi, bạn cần biết 3 điều căn bản: ký âm (solfège), hoà âm (harmonie), và sáng tác (composition). Đó là những vấn đề về kỹ thuật mà người viết nhạc cần biết; ngoài ra, bạn cần phải có một tâm hồn nhạy cảm với cuộc sống xung quanh, biết yêu thơ, văn, và kể cả hội họa, v.v...

2. Như vậy, phải đến trường mới học sáng tác ca khúc được?

Thông thường bạn phải học trong nhiều năm mới hiểu tường tận các kỹ thuật viết ca khúc. Tuy nhiên, bạn không phải chờ học xong các lý thuyết âm nhạc ở nhà trường rồi mới bắt đầu viết. Thật ra, nhà trường chỉ là nơi dạy cho bạn các kỹ thuật căn bản để sáng tác, còn sáng tác như thế nào thì hoàn toàn do sự yêu thích, tâm hồn và kinh nghiệm sống của bạn. Kinh nghiệm cho thấy có nhiều nhạc sĩ đã không trải qua trường lớp âm nhạc nào mà vẫn có những ca khúc có giá trị. Có người học xong đại học về sáng tác nhưng vẫn không viết được tác phẩm nào bởi vì họ áp dụng quá nhiều kỹ thuật và lý luận vào trong việc sáng tác. Tuy nhiên nếu bạn không tìm tòi và học hỏi thêm thì bạn không thể sáng tạo được, vì sau khi viết được vài bài hát, bạn sẽ bị bế tắc vì chỉ biết viết quanh quẩn trong một số đề tài với vài thủ pháp mà thôi.

3. Vậy thì học bằng cách nào nếu không đến trường?

Có nhiều cách học "tại gia" nếu không

đến trường: học hỏi các nhạc sĩ đàn anh, học qua sách báo v.v... Sau khi bạn viết được một ca khúc, bạn nên nhờ các nhạc sĩ có kinh nghiệm sáng tác xem lại tác phẩm của mình. Họ có thể sẽ chỉ ra các lỗi kỹ thuật về ký âm pháp, hòa âm hoặc sáng tác. Nhưng nên nhớ rằng tác phẩm đó là "của" bạn, không ai có thể sửa lại hoàn toàn, vì nếu không, bài hát đó không còn là do bạn viết nữa. Ngoài ra, một cách học khác là tìm cách phân tích các bài hát của người khác để học về cách phát triển về chủ điệu (motif), kiến trúc câu nhạc (phrase), đoạn nhạc (periode), cách kết thúc một câu nhạc, đoạn nhạc (cadence), cách chuyển âm (modulation), cách đặt lời cho bài hát, nghệ thuật phổ thơ, v.v... Các chi tiết này sẽ được trình bày trong một dịp khác.

4. Còn học qua sách báo thì sao? Nên đọc các sách nào?

Bạn có thể tìm đọc các sách về ký âm pháp, hòa âm, và sáng tác nhạc. Ở Việt Nam, sách viết về sáng tác nhạc khá hiếm và phần lớn chỉ phổ biến trong các trường nhạc. hoặc một số ít người. Các sách này thường dựa vào các tài liệu của Pháp, Ý, và Nga. Nên tìm sách của các tác giả như Tiến Dũng (hòa âm), Hoàng Thi Thơ (sáng tác), Phạm Duy (biên khảo), v.v. Vài sách tiếng Pháp điển hình về sáng tác như *Traité de composition musicale* và *Traité complet d'Harmonie* (E. Durand), *Cours de Composition musicale* (Vincent d'Indy), v.v... Sách tiếng Anh thì có *The Craft of Lyrics Writing* và *The Songwriter's*

Idea Book (David, Sheila), *Writing Music for Hit Songs* (Josefs, Jai), v.v... Bạn cũng có thể tham gia các discussion groups về âm nhạc trên Internet để học hỏi như: rec.music.makers.songwriting, rec.music.theory, v.v... Ngoài ra, bạn có thể mua các tạp chí như *Musician*, *Performing Songwriter*... để tìm hiểu thêm.

5. Có nên mua sách loại "Học viết nhạc trong vòng 7 ngày"?

Theo tôi, không nên mua loại sách học viết nhạc trong vòng bảy ngày hoặc ngay cả một tháng, vì các loại sách này không chứa đủ thông tin cho một người viết nhạc. Tuy nhiên, bạn có thể đọc tham khảo để biết một cách khái quát.

6. Phải sử dụng nhạc cụ gì để viết ca khúc?

Bạn có thể không cần biết bất cứ nhạc cụ nào mà vẫn có thể viết ca khúc. Tuy nhiên bạn nên biết ít nhất một nhạc cụ để giúp bạn trong việc thử lại bài hát hoặc hòa âm. Thông thường, các nhạc sĩ sử dụng piano hoặc guitar (phổ biến ở Việt Nam) để viết ca khúc. Có nhạc sĩ dùng cả mandoline hoặc sáo (flute). Đối với các bạn mới bước vào lĩnh vực này, việc sử dụng nhạc cụ để viết ca khúc có thể ảnh hưởng đến giai điệu (mélodie) của bài hát.

7. Nên viết lời trước hoặc sau khi viết nhạc?

Cách tốt nhất là viết cùng lúc cả nhạc và lời. Có một số nhạc sĩ viết lời sau khi viết

xong một đoạn nhạc. Nên tránh viết lời trước khi viết nhạc, và trường hợp viết lời trước chỉ xảy ra khi phổ thơ. Có một số nhạc sĩ chỉ chuyên viết phần nhạc, còn lời thì có người khác viết, như trường hợp của Elton John (viết nhạc) và Bernie Taupin (ca từ).

8. Làm sao phổ thơ?

Phải mất khá nhiều bút mực để trả lời câu hỏi có tính khái quát này. Thơ Việt nam có qui luật bằng trắc nên phải thận trọng khi tìm âm thanh kết hợp với lời thơ. Không nên phổ những bài thơ lục bát hoặc thất ngôn bát cú vì nhạc của bạn dễ bị ảnh hưởng bởi nhạc của thơ. Có nhạc sĩ phổ nguyên bài thơ, có người chỉ lấy ý chính bài thơ để phổ. Trong trường hợp này, một số nhạc sĩ đã tìm cách phá bỏ kiến trúc của bài thơ tương tự như bạn phá bỏ kiến trúc của một lâu đài để dùng các phần vật liệu của lâu đài đó tạo dựng một lâu đài khác. Việc làm này đòi hỏi bạn có một ít kinh nghiệm, vì nếu không bạn sẽ phá vỡ đi cái tinh túy của bài thơ, và như vậy sẽ làm phiền lòng đến tác giả bài thơ rất nhiều. Ở đây, cũng xin nói thêm rằng, tâm lý chung, đa số các thi sĩ muốn thơ của mình được nguyên vẹn khi phổ nhạc. Tuy nhiên, không nhất thiết bạn phải làm điều đó, miễn là bạn biết vận dụng một cách sáng tạo bài thơ của họ, bởi vì sáng tạo là phải biết phá bỏ để tìm ra cái mới.

9. Viết lời ca như thế nào?

Việc viết lời cho một ca khúc rất quan trọng đối với một nhạc sĩ sáng tác ca khúc (songwriter). Cũng như làm sao để phổ một bài thơ, đây cũng là một đề tài lớn để bàn đến. Nói vắn tắt, bạn nên viết làm sao để lời ca của bạn, khi tách riêng với phần nhạc, giống như lời của một bài thơ. Muốn viết lời ca hay, bạn cần đọc và tìm hiểu nhiều về thi ca, văn học, và cả hội họa. Các nhạc sĩ như Trịnh công Sơn, Phạm Duy, Văn Cao, v.v... là những nhạc sĩ có tài trong việc đặt lời cho ca khúc. Về mặt tâm hồn, lời ca phải súc tích, gợi cảm và chứa đựng một nội dung sâu sắc. Về mặt kỹ thuật, lời ca phải viết sao cho ca sĩ có thể diễn đạt, phát âm dễ dàng. Trong những số báo tới, tôi sẽ tìm cách trao

đổi một vài ví dụ, rút ra từ kinh nghiệm viết của mình.

10. Nhạc sĩ phải hát hay?

Không cần thiết như vậy. Có ba giai đoạn trong sáng tạo âm nhạc: sáng tác, biểu diễn và thưởng thức. Nhạc sĩ thường là người thực hiện giai đoạn đầu, còn ca sĩ là người sáng tạo lần thứ nhì, và người thưởng thức là người sáng tạo lần thứ ba. Tâm lý chung thường cho rằng nhạc sĩ phải là người hát hay, nhưng trong thực tế, rất ít nhạc sĩ có giọng hát tốt. Nếu bạn vừa viết nhạc, vừa trình bày được bài hát của mình với giọng hát hay thì điều này rất quý. Tôi khuyên bạn nên biết hát một chút. Giống như một kỹ sư thiết kế, ngoài việc biết vẽ bản vẽ, cần phải biết dùng máy móc để thực hiện bản vẽ của mình, nhờ đó mới có thể hướng dẫn tường tận cho người thợ gia công.

11. Có cần phải có cảm hứng để viết ca khúc?

Đó là một chất xúc tác cần phải có để một tác phẩm có thể hình thành. Giống như làm thơ, viết văn hay vẽ tranh, v.v... viết ca khúc là một loại lao động sáng tạo. Thông thường, người nhạc sĩ phải cuu mang, và trăn trở về một đề tài lấy từ trong cuộc sống hàng ngày. Đề tài này được thai nghén cho đến khi cảm hứng đến với người nhạc sĩ để cho tác phẩm được ra đời. Có khá nhiều định nghĩa và nghiên cứu về cảm hứng trong sáng tác, hay trong mỗi cá nhân. Rất tiếc phạm trù đó không thuộc về lĩnh vực của bài này.

12. Mất bao lâu để viết xong một ca khúc?

Tùy vào độ chín mùi của đề tài, cảm hứng, và kinh nghiệm viết của tác giả mà thời gian ra đời của một tác phẩm có khác nhau. Có bài hát ra đời chỉ trong vòng vài tiếng, nhưng có bài phải mất vài ngày, thậm chí cả tháng hoặc năm.

13. Sau khi viết xong một bài hát, việc sửa lại ra sao?

Đây là công việc được xem như là khó khan nhất với một số nhạc sĩ. Tuy nhiên sửa bài là công việc hết sức quan trọng

trong sáng tác. Phương cách sửa bài thì tùy theo mỗi người. Có nhạc sĩ sửa bài hát của mình nhiều lần rồi mới đem "trình làng" đứa con tinh thần của mình. Có người, ngược lại, viết xong bài hát thì tìm cách phổ biến ngay, không cần phải sửa. Có người tự sửa lấy, có người nhờ các nhạc sĩ kinh nghiệm khác. Với người mới viết ca khúc, tôi khuyên nên dành nhiều thì giờ để tự xem xét lại bài hát của mình trước khi nhờ người khác hoặc đưa ra trước công chúng. Nên nhớ rằng tác phẩm của bạn là "đứa con" của bạn. Chỉ có bạn là người thương yêu nó nhất, và do vậy bạn cần phải "làm đẹp" cho nó trước khi giới thiệu với người khác. Sửa bài cũng chính là lúc mà bạn áp dụng các kiến thức, kinh nghiệm viết, và nhất là khả năng phê bình và lý luận về sáng tác.

14. Làm sao có bản quyền (copyright)?

Để bảo vệ quyền lợi của tác giả, bạn cần đăng ký với cơ quan có thẩm quyền về bản quyền tại quốc gia của bạn. Nếu ở Hoa Kỳ, lệ phí đăng ký thông thường khoảng \$20.00 USD cho một hoặc nhiều bài hát. Bạn có thể liên lạc với địa chỉ sau đây: The Copyright Office, Library of Congress, Washington D.C., 20559 hoặc xin đơn qua số phone: 202-707-9100. Ngoài ra, để biết thêm tin tức về bản quyền, bạn có thể xem webpage ở địa chỉ sau đây: <http://lcweb.loc.gov/copyright/>

(Còn Tiếp)

Ước Gì

Thơ: Hoàng Duy

Nhạc: Hoàng Việt Khanh

Ước gì mức ánh trắng vàng Ước gì mức ánh trắng
vàng Anh tó là tó má thắm Rải đường là đường em
đi Ước gì bé hết vườn bông Ước
gì bé hết vườn bông Chung bên là bên má thắm Mọi
hồng môi hồng của em Ước gì hái sạch trăng
sao đỏ vào biển mắt ngọt ngào Nhìn em chợt tỉnh cơn
say Tình trong giây phút mà ngày Ước gì gom mãi tơ
trời dệt muôn sắc áo em thay sớm chiều Ước gì anh ước trăm
điều Dù em từng bước lên thềm yêu thương

có nên làm cho anh ấy ghen hay không?

Đông Lan

"Tôi nói với anh là có nhiều người theo tôi lắm. Anh biết chứ nên anh làm nư không gọi hơn một tuần". "Um hum", tôi trầm nghĩ và liếc mắt cười phèo. Cô bạn Thi, "hot" hơn là ốt sùng trâu của tôi lại khoe thành tích huy chương vàng về sự quyến rũ của mình. Tôi giờ bàn tay của mình lên ngắm nghía những móng tay sơn màu hồng da mới mua, trong khi Thi tiếp tục cái marathon talk của cô.

Thật ra cái lỗi của Thi tôi cũng đã có lần vướng phải, tuy không quá lộ liễu nói thẳng thừng như cô ta. Có lẽ tình yêu làm cho con người ta mù quáng hay mất trí tạm thời nhưng tâm trạng của Thi cũng dễ hiểu thôi. Cô ấy yêu nhiều nhưng không biết được bù lại bao nhiêu nên muốn để bản giá cao lên. Đồ đắt tiền mới có nhiều người quý mà ị. Tuy nhiên đặt vào địa vị anh Khanh của cô ấy chắc tôi cũng tự ái giận lẫy mấy ngày vì không ai thích phải xếp hàng cả. Khi nghe vậy có lẽ anh ấy cảm thấy không được cô ấy coi là đặc biệt nên bỏ cuộc luôn. Thêm nữa, khi người ta khoe khoang như vậy thường thường kết quả trái ngược với sự

mong muốn. Đó có thể bị coi là dấu hiệu của sự thiếu tự tin làm giảm sự quyến rũ.

Thật ra tâm lý bạn trai nói chung ai cũng muốn có một cô bồ sáng giá và bạn của tôi có nhiều cái hay để làm một người vợ chồng ích tử lắm, nhưng làm hay hơn nói và cần thêm một chút tế nhị. Nếu Thi nói có nhiều người theo nhưng lại ngồi nhà chờ điện thoại của anh ấy thì lời nói không đúng với sự thực. Cứ để anh ấy phải trèo năm non, lội chín bể chạy qua ba đường freeway mới được diện kiến dung nhan mùa thu Cali thì anh ấy mới quý trọng mình.

Nhưng xin đừng hiểu lầm tôi khuyến khích những cử chỉ làm khó bạn trai vì tình yêu cần sự mến trọng lẫn nhau. Tiếc thay con người ta không ai hoàn toàn thánh thiện để biết quý những gì đến quá dễ dàng. Đôi lúc một tý khó khăn, một tí bất ngờ sẽ tăng thêm thú vị và đậm đà. Nhưng đi quá lối kết quả sẽ trái ngược lại cho nên cái khó là tìm một sự quân bằng. □

MỘT CÁCH GIẾT CHUỘT

Nhỏ Trang nổi tiếng là... ham giành ăn với mấy chị trong nhà. Có thứ gì ngon là nó lại đem vào phòng cất riêng để từ từ thưởng thức. Nó tích trữ từ bọc khô bò, khô mực, bánh bông lan, cho tới những thứ linh kính như kẹo chocolates, mứt chùm ruột, măng cầu, bánh tráng sữa, v.v... đầy ở trong phòng ngủ. Bước vào phòng của nó nhìn như cái tiệm Seven/Eleven không bằng. Vì vậy, lũ bạn thân... chuột nhắt của nó tuy không mời nhưng cũng thường xuyên ghé ngang khuê phòng để chít choét mần liên hoan mỗi đêm. Má Trang biết thế nên đã rải thuốc chuột đầy quanh gian phòng. Đến một bữa kia, không biết tại thuốc tốt hay tự làm sao mà...

Trang bước vào phòng thì thấy một anh chuột nhỏ xíu nằm thẳng cẳng kế bên miếng băng đô trắng trắng. Nó sợ quá, chạy tọt ra khỏi phòng, miệng la hét om sòm kêu cứu. Cả nhà đàn bà con gái, ai nấy đều sợ chuột, nên cứ đẩy ông Ngoại vào... lượm xác chuột đem ra. Ông Ngoại vì bị ép, bực tức cầm gấp lảng lảng vào phòng nhỏ Trang. Khoảng năm phút sau ông trở ra, với nét mặt buồn buồn, ông nghiêm nghị tuyên bố với mọi người trong gia đình, "Tui khám kỹ lắm rồi! Tội nghiệp cho con chuột vô phúc! Hồng biết kiếp trước nó làm lỗi gì mà kiếp này nó phải chết vì... ôm nhằm chiếc vớ của con Trang!" □

Jay-P

XE HƠI ĐIỆN

Cứ tưởng tượng bạn có một chiếc xe hơi thật êm ái, khi nổ máy chẳng gây ra rung động cho dù thật khê, không cần xăng, không phun khói độc khó ngửi, không cần tune up hay thay nhớt hay coolant, và máy xe lúc nào cũng sạch sẽ.

Bạn đang mơ một chiếc "xe điện" đó thôi. Xe điện hay electric car còn được gọi là E.V. (electric vehicle) rất thường trong giới khoa học kỹ nghệ ở Hoa Kỳ, Nhật Bản và Tây Âu vốn đã và đang cạnh tranh ráo riết để giành thị trường tiêu thụ trong tương lai. Hiện nay, tuy xe hơi điện chưa thông dụng lắm vì còn nhiều giới hạn kỹ thuật và giá cả vẫn còn rất cao so với xe chạy bằng động cơ nổ, xe điện càng được thấy nhiều hơn, nhất là khi người ta chỉ cần di chuyển một quãng đường ngắn thì xe điện quả thật là tiện.

Ý niệm về xe điện thật ra không phải là mới mẻ, nó bắt đầu từ đầu thế kỷ 20 và đã được sản xuất kiểu mẫu vào những năm 1920's nhưng không cạnh tranh nổi với xe chạy bằng động cơ nổ vì kỹ thuật batteries lúc đó hầy còn phôi thai và tốn kém. Mãi cho tới đầu thập niên 60 khi các nước tây phương nao núng vì cuộc khủng hoảng dầu hỏa gây ra bởi yêu sách của khối xuất cảng dầu OPEC bên Trung Đông, người ta mới nhận thấy xe điện ít nhất cũng là một trong những giải pháp thực tế nhất. Và Cơ Quan Bảo Vệ Môi Sinh (EPA) cũng khích lệ giải pháp này nhiệt liệt, vì hơn phân nửa thán khí ô nhiễm ở Hoa Kỳ là do xe cộ gây ra.

Với nhiều ưu điểm như vậy thì tại sao xe hơi điện vẫn chưa thông dụng? Dĩ nhiên loại xe này vẫn còn nhiều trở ngại về kỹ thuật và ý nghĩa kinh tế như được phân tích như sau:

Nhanh nhưng ngắn:

Vào tháng 8 vừa qua ở Oregon, một xe

hơi điện lắp ráp "tại gia" đã bỏ xa xe Dodge V10 Viper trong một cuộc đua để thử vận tốc, tuy rằng nó chỉ có thể chạy với vận tốc này (từ 0 đến 90 miles trong 12 giây) trên khoảng đường ngắn trước khi hết điện. Hy vọng trong tương lai thì công suất của xe điện sẽ tăng lên để có thể chạy trên tuyến đường dài với vận tốc cao. Những xe tiền chế tương tự thường dùng bình điện lead-acid vốn rẻ hơn các loại bình điện khác, và có thể chạy được từ 25 đến 50 miles trước khi phải sạc lại bình. Tuy không chạy xa, nhưng rất tiện và thích thú trong việc đi lại trong thành phố.

Xạc bình điện bao lâu?

Thường thì mất từ 8 đến 10 giờ để sạc đầy bình. Có thể dùng bình sạc (charger) 110 vôn. Cũng có thể dùng bình sạc 220 vôn nhưng nó nặng và công kênh hơn.

Phí tổn là bao?

Bạn có thể mua một xe hơi điện mới toanh với khoảng 30 ngàn đô, như chiếc EV-1 do hãng GM chế tạo. Trong vài năm nữa

sẽ có thêm nhiều kiểu khác tuy giá sẽ vẫn còn cao. Bạn có thể tìm mua xe cũ với giá hạ hơn. Và giá điện để xạc bình tính ra chỉ bằng phần lẻ so với tiền xăng mỗi tháng. Đó là chưa kể tiền bạn tiết kiệm được cho việc khỏi phải tune up, thay nhớt, thay coolant, bu-gi, lọc nhớt, lọc xăng, lọc gió, quạt nước, thermostat, ống bô, và cả lô phụ tùng khác của động cơ nổ. Chỉ tính tiền công ở tiệm không thôi cho mấy thứ này cũng đã có bạc ngàn rồi. Đó là chưa kể tiền smog check lâu lâu réo gọi.

Máy của xe hơi điện rất đơn giản, sạch sẽ và dễ bảo trì, chỉ cần rửa bình điện với nước mỗi 2 tháng là xong. Và máy xe thì còn bền gấp nhiều lần so với máy nổ. Thí nghiệm cho thấy máy xe điện có thể chạy đến một triệu miles vẫn chưa hề hấn gì.

Bình điện có recycle được không?

Dĩ nhiên là có. Cũng như những bình điện 12 vôn cho xe chạy bằng động cơ nổ, bình điện của xe điện được thu hồi để recycle đến 97% chất chì vốn là thành phần chính của bình điện. Tỷ lệ này rất cao so với

chỉ có 63% cho lon soda, 39% cho báo cũ và 35% cho ve chai. Bình điện 6 von (lead-acid) dành cho xe điện xài được từ 3 tới 5 năm mới phải thay, còn bình 12 von thì về hưu nhanh hơn nhưng xạc được nhiều hơn. Hiện nay, nhiều phòng thí nghiệm trên thế giới đang ráo riết điều nghiên những kỹ thuật mới để bình có thể xạc nhiều hơn trong thời gian ngắn hơn, và giá lại hạ, trong số này có nicke metal-hydride và lithium-ion. Ở Seattle các khoa học gia đang thử một loại bình điện giải lead-acid dùng kỹ thuật Absorption Glass Mat (AGM) có công suất rất hứa hẹn.

Xe điện có thực sự bảo vệ môi sinh không?

Nhiều người chất vấn rằng xe điện chỉ là một hình thức tiêu thụ dầu hỏa một cách gián tiếp mà thôi, vì điện dùng để xạc các bình điện cũng xuất phát từ những nhà máy biến điện xài dầu hỏa. Điều này cũng có phần đúng, nhất là ở Hoa Kỳ khi nguồn sản xuất điện từ dầu hỏa chiếm đa số, so với Pháp hay Nhật, nơi mà có tới 90% nguồn điện được sản xuất từ nguyên tử năng thì xe điện có ý nghĩa kinh tế lẫn môi sinh.

Dầu sao đi nữa thì việc kiểm soát sự ô nhiễm môi sinh từ một số ít nhà máy phát điện còn thực tế và dễ dàng hơn là kiểm soát bao nhiêu triệu chiếc xe riêng lẻ.

Hấp dẫn và ý nghĩa, nhưng phải đợi bao lâu?

Thực ra, bạn có thể mua một chiếc chạy thử nếu có rủng rỉnh hơn người, nếu không thì ráng đợi khoảng 10 năm nữa như các nhà kinh tế chính trị xã hội học tiên đoán, khi đó xe điện sẽ hoàn chỉnh và thông dụng hơn. Nhưng cũng chớ tin vội, vì kỹ thuật nào cũng phải tùy theo thị hiếu của khách hàng trên thế giới, và nhất là những phòng thí nghiệm cũng phải tùy theo trợ cấp tài chính của giới lãnh đạo.

Có điều ta có thể đoán là trong trường hợp một cuộc khủng hoảng dầu hỏa lại xảy ra do eo sách của khối OPEC, thì viễn ảnh của xe điện trên toàn cầu sẽ thành hiện thực sớm hơn.

Nhưng có ai trong chúng ta lại muốn một cuộc khủng hoảng nữa đâu phải không các bạn? Tương lai của xe điện tùy thuộc vào các nhà lãnh đạo quốc gia, các chính trị gia, các nhà ngoại giao và kinh tế hơn là các khoa học gia vậy. □

Hoài Anh

S

*Nhà em trước ngõ chẳng trồng cây
Mà sao mát mẻ suốt cả ngày?
Thì ra là có hàng tá cậu
Xếp hàng chỉ muốn xin đôi tay*

*Tự bảo mình rồi, có đáng chi
Con gái chẳng là cái quái gì
Nhưng rồi những lúc nào vắng vắng
Lại nhớ nhớ ai mới lạ kỳ*

*Gặp em ta mặt lạnh như băng
Nói năng như thể ta bất cần
Trong bụng chỉ những mong em hiểu
Em bảo làm gì.... ta cũng vâng!!!*

*Ta theo ba mẹ đến miền xa
Trước ngày đi em ghé tặng quà
Vẫn dáng vô tình, tay đan tóc
Lòng ta tan nát trong cơn lốc...*

*Thư viết tiếp thư, ta uống công
Bao nhiêu lá gửi, cũng như không
Nghe bạn nói rằng em đã có....
Ta buồn chỉ muốn đi nhảy sông!!!! :)*

*Hạ đến xuân đi năm tháng qua
Chuyện của ngày đó giờ chỉ là...
Một mối tình si thời ngu dại
Em sang ngang có biết cho ta?*

TsZ

*P.S. Tóc mai em thắt làm ba
Cho người khác vuốt...để ta khóc thầm*

Hoàng Hôn và Biển

*Chiều một mình trước biển
Từng đợt sóng gần xa
Sao lòng ta thổn thức?
Một cuộc tình đã qua...*

*Nhặt một hạt cát vàng
Thấy trong lòng se sắt
Sao lại là nước mắt?
Rơi ướt đầm tim non?*

*Mặt trời khuất chìm sâu
Đỏ rực lòng biển cả
Sao hồn ta đắm máu
Một cuộc tình đã qua...*

*Biển còn có hoàng hôn
Vỗ về và san sẻ
Tình yêu như đợt sóng
Cuốn trào và trôi đi*

*Ta, thân như đã tràng
Mãi muốn đời xe cát
Yêu ai rồi tan nát
Chỉ còn lại thời gian...*

*Chỉ còn lại thời gian
Chỉ còn ta và biển
Còn ta và quá khứ
Trong một lần... hoàng hôn!!!*

8/98

Bằng Lăng

TỬ VI của bạn

Có ảnh hưởng trong tháng 12 – 1998 và tháng 1 – 1999

Huyền Châu

Tuổi Dương Cưu:

(sinh từ 21 tháng 3 tới 20 tháng 4)

Có rất nhiều sự thay đổi đang xảy ra chung quanh bạn. Tuy vậy lúc này bạn không nên thay đổi chỗ ở hoặc công việc. Bạn nên cố tạo cho mình một kỷ luật nào đó và tôn trọng bạn bè cũng như phải lưu ý tới cảm tưởng của họ. Bạn cũng nên đi ra ngoài xã hội nhiều hơn, nên tặng quà, tặng thiệp cho bạn bè. Bạn có thể tìm được bạn cũ hoặc có thêm nhiều bạn mới. Bạn có thể mua, bán, hoặc ký hợp đồng. Cần thận lời ăn tiếng nói khi đi ra ngoài xã hội, đừng tỏ ra ích kỷ vì điều đó sẽ chỉ tăng thêm cho bạn nhiều kẻ thù.

Tuổi Kim Ngưu:

(sinh từ 21 tháng 4 tới 20 tháng 5)

Tình trạng trong gia đình bạn rất khá. Bạn có được nhiều tiện nghi hơn, và có dịp hưởng thụ những sự rảnh rỗi nhiều hơn. Trí tưởng tượng sáng tạo của bạn giúp bạn có những giải trí đầy nghệ thuật, thiên định, hoặc là cảm thông với thân bằng quyến thuộc hoặc là những người thiếu may mắn. Bạn cũng có thể bắt đầu một công việc mới, hoặc tìm một phương pháp mới để làm việc nhanh nhẹn hữu hiệu hơn. Bạn cũng có thể đi mua sắm thêm quần áo. Đừng cãi lầy với bạn bè khi không cần thiết.

Tuổi Song Nam:

(sinh từ 21 tháng 5 tới 20 tháng 6)

Bồn phận về nghề nghiệp của bạn có vẻ như mơ hồ, phức tạp và lộn xộn trong khoảng thời gian này. Bạn phải đối đầu với những vấn đề của sự lười biếng, thiếu

tài ba, thiếu sức khỏe và không đáng tin cậy. Trí tưởng tượng của bạn càng làm bạn thêm ngại ngùng khiến bạn tăng thêm sự lo lắng và muốn trốn lánh. Bạn nên nghe nhạc, coi phim, hoặc làm những công tác cộng đồng để có thêm thăng bằng. Bạn cũng có dịp vui đùa với trẻ nhỏ hoặc với bạn hữu. Bạn hãy trau dồi khả năng sáng tác của bạn. Hãy cải tiến nếp sống. Nếu không được khỏe lắm thì đừng chơi những trò táo bạo hoặc nguy hiểm.

Tuổi Bắc Giải:

(sinh từ 21 tháng 6 tới 20 tháng 7)

Thái độ lạc quan và tự trọng của bạn mở rộng ngưỡng cửa cho những thăng tiến về cá nhân và phát triển những sự giao tế. Bạn có nhiều may mắn về công việc, tài chính và nghề nghiệp. Những nhân vật quan trọng đang giúp đỡ bạn. Có nhiều điều lợi lạc về du lịch, học hỏi, sáng tác, và tình cảm. Dẫu vậy, bạn cũng nên cẩn thận và đừng tỏ ra nóng nảy hoặc nổi loạn một vài lúc, vì một vài sự thay đổi trong

công việc đang làm bạn hơi căng thẳng. Bạn nên ra ngoài xã hội nhiều, gần bó với bạn cũ và làm quen thêm bạn mới. Bạn có thể ký một hợp đồng làm ăn trong khoảng thời gian này.

Tuổi Hải Sư:

(sinh từ 21 tháng 7 tới 21 tháng 8)

Bạn rất miệng lưỡi và sáng suốt trong lúc này. Bạn có thể dùng năng lực bốn chôn của bản để đi thăm những vùng lân cận hoặc du lịch ngắn hạn. Hãy chịu khó viết thư. Hãy rèn luyện trí não cũng như tài biện bác của bạn. Nên chăm sóc chiếc xe của bạn, nhưng đừng có vội vàng khi không cần thiết. Bạn cũng có nhiều dịp để vui đùa với bạn bè hoặc trẻ nhỏ trong lúc này. Bạn cũng rất thích thưởng thức âm nhạc nữa.

Tuổi Xử Nữ:

(sinh từ 22 tháng 8 tới 22 tháng 9)

Bạn có thể phát triển thêm một số tài năng để giữ những chức vụ cao hơn. Nếu đang đi làm thì bạn có thể đòi tăng lương cho xứng với khả năng của bạn. Công việc bên ngoài cũng như hoàn cảnh trong nhà đều ổn định dần và bạn có trực giác tốt để giải quyết những vấn đề này. Bạn không nên dùng credit card mà mua bán nhiều vì lúc này không phải là lúc mua bán bừa bãi và vướng thêm những nợ nần không dự trừ trước.

Tuổi Thiên Xứng:

(sinh từ 23 tháng 9 tới 22 tháng 10)

Bạn để ý nhiều tới kỹ thuật và thực nghiệm. Bạn thích giao thiệp nhiều với các nhóm hoặc tổ chức. Bạn cũng có dịp vui đùa với bạn bè. Bạn đừng tỏ ra cao ngạo hoặc khó chịu làm người ta chán bạn. Bạn muốn tìm những tiện nghi vật chất qua những kế ước về thương mại hay tài chánh. Bạn ưa những hoạt động về thể lực trong lúc này. Bạn có nhiều ảnh hưởng khi bạn thể hiện cá tánh của bạn ra, do đó bạn nên nắm lấy vai trò lãnh đạo nào đó.

Tuổi Hồ Cáp:

(sinh từ 23 tháng 10 tới 22 tháng 11)

Bạn cảm thấy tự tin hơn và muốn thử làm những việc táo bạo, khác thường, hoặc phát minh, để đạt được nhiều độc lập hơn cho mình. Đây là một giai đoạn nhiều thay đổi, với những khích lệ của những bạn bè và những người mới quen. Nếu bạn theo đuổi những ngành về kỹ thuật, hoặc giải trí, hoặc nhân bản thì rất được lợi lạc. Nếu bạn muốn đổi nghề hoặc đổi chỗ ở trong lúc này thì cũng tốt.

Tuổi Nhân Mã:

(sinh từ 23 tháng 11 tới 20 tháng 12)

Trong khoảng thời gian này bạn có thể làm chủ tình thế cho tương lai vận mạng của bạn hơn. Bạn có nhiều thăng tiến về kỹ thuật hoặc tài chánh. Bạn có thể hiểu được những sự lừa lọc, thủ đoạn và lợi dụng, và bạn có thể tác động lên chúng để làm những thay đổi khả quan. Tình thương giúp bạn rộng lượng và hợp nhất với mọi người hơn. Bạn để ý nhiều hơn tới kỹ thuật và thực nghiệm. Bạn vui vẻ làm việc với những nhóm hoặc tổ chức, hoặc vui đùa với bạn bè. Bạn cũng có thể bỏ thời gian ra cho một lý tưởng chính trị nào đó. Đừng tỏ ra khó chịu hoặc cao ngạo làm bè bạn để trở nên xa lạ.

Tuổi Nam Dương:

(sinh từ 21 tháng 12 tới 19 tháng giêng)

Bạn có thể thay đổi nhà cửa, hay công

việc. Bạn bè hoặc đồng nghiệp cũng nâng đỡ bạn. Có thể có nhiều lợi lạc xuất phát từ những nhóm người hay tổ chức. Bạn hơi lo âu một chút và điều này có thể làm bạn muốn trốn tránh trách nhiệm. Đừng phỏng đoán, vì bạn có thể bị lừa đảo. Hãy nhắm vào những mục đích rất là thực tiễn. Nên sẵn sóc cho sức khỏe của bạn. Bạn cũng có thể sẵn sóc cho những người đang cô đơn và đang cần sự chú ý. Bạn có thể nghe nhạc hoặc làm những công tác xã hội.

Tuổi Bảo Bình:

(sinh từ 20 tháng giêng tới 18 tháng 2)

Khoảng thời gian này sẽ mang lại cho bạn nhiều sự thay đổi bất ngờ có lợi cho bạn, giúp bạn có nhiều sự chọn lựa hơn cho những hoạt động độc lập của mình. Trực giác và khả năng phát minh của bạn ròi rào, và khoảng thời gian này thì rất lợi lạc cho những hoạt động về nhân bản hoặc về kỹ thuật. Bạn có thể đổi công việc hoặc chỗ ở. Bạn bè và đồng nghiệp thường tán thành bạn. Bạn bè hoặc nhóm có thể tới gặp nhau ở nhà bạn. Hãy rộng lượng và dành nhiều tình cảm cho bạn

bè. Bạn có thể du lịch. Nếu bạn đang đi học thì thi cử sẽ rất khá. Đừng mất thì giờ tranh luận về những vấn đề tôn giáo, chủng tộc hay nghề nghiệp.

Tuổi Song Ngư:

(sinh từ 19 tháng 2 tới 20 tháng 3)

Bạn rất muốn đi du lịch. Bạn có thể có những cuộc thám hiểm ngoài trời. Nếu bạn muốn xuất bản sách báo thì sẽ có nhiều dịp tốt trong khoảng thời gian này. Nếu bạn đi học thì sẽ học chăm và đạt được kết quả tốt trong kỳ thi. Đừng có phí thì giờ để tranh cãi về tôn giáo, chủng tộc hoặc nghề nghiệp. Bạn có nhiều sự cảm thông với những người đang thiếu thốn. Bạn nhạy cảm với mọi cái đẹp, và bạn sẽ thấy hứng thú trong thiên định. Bạn có thể mang một mối tình thầm kín. Bạn có thể có những hoạt động về âm nhạc, nghệ thuật. □

Chuyện Cười**MY GOOD FRIEND**

Nhỏ P uể oải bước ra khỏi phòng psycho-bio lab. Chợt có tiếng gọi từ sau lưng,

“Hey Jasmine! Wait up!”

Nó quay lại, thấy thằng Steve, bạn cùng lớp History của nó đang chạy xông xộc đến, miệng còn đang ngậm ngoàm miếng bánh mì.

“So, how was the practical exam?” Steve hỏi.

Nhắc tới cái practical exam trong lớp psychobio làm mặt của nhỏ P buồn hiu. Nó nhún vai... hơi ấp úng:

“It was kinda.. confusing..!”

Steve thấy vậy, bắt đầu tra tấn nhỏ P

bằng một tràng loạt câu hỏi liên quan đến cái test. Mà hình như câu nào Steve hỏi, nhỏ P đều trả lời không dứt khoát được nửa câu. Steve thở dài, uống cho hồi sáng nay nó ráng đến trường sớm để kèm thêm cho nhỏ P. Nó đột nhiên buông miệng chắc lưỡi, ra vẻ tiếc rẻ:

“If only you are in my lab!”

Nhỏ P thoáng xúc động, thằng bạn này coi vậy mà tốt bụng ghê. Không những đã giúp mình ôn bài mà giờ còn muốn cho mình copy trong lớp nữa. Nó cười nhẹ, hỏi lại cho có lệ, “Why? Would it make any difference?”

Thằng Steve thật thà, “At least then you can lower the mean for my section!” □

Giữa xôn xao đời thường, cuộc sống tuổi trẻ có nhiều lúc bị khuấy động bởi những suy tư nhẹ nhàng, buồn vui vu vơ ngộ nghĩnh, xen lẫn một vài chút nhớ nhung... dễ ghét... để cuối cùng tạo thành những khúc mắc tuy rất lạ, nhưng cũng rất "trẻ trung". Thi sĩ Đinh Hùng đã mang tâm hồn tuổi trẻ đi vào dòng thơ:

"Là học trò nhưng không sách cầm tay
Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ..."

Ừ nhỉ! Tâm sự riêng mang không làm thanh thản lòng mình. Nhưng loài thảo mộc sao chia sẻ được những âu lo? Khhhh..khkh khô..khổ quá! Biết "méc" với ai bây giờ? Hmmm, bạn mến, hãy thử ghé vào đây cùng Y Nguyên... gửi gắm chút suy tư, thăm thì chút tâm sự—hãy thăm thì mí nhau—bạn nhé!

Y Nguyên

Hi Y Nguyên,

This is baby. Y Nguyên ui, baby đang có một cây si trồng trước nhà thấy dễ sưng ghê! Nói gì là cây si ấy cũng làm hít, nào là quét nhà, ý quên hút bụi, lật rau, cắt chỉ giùm cho ba mẹ của baby, v.v, làm baby chịu hông nổi nữa rồi, Y Nguyên ui! Cái anh ấy lì ghê vậy đó, baby đi làm về 4:30 p.m thì cây si anh trồng từ 5:00 p.m tới gần 11 pm mỗi ngày, 7 ngày mỗi tuần. Nhiều lúc mấy con nhỏ bạn gọi phone lại chọc baby, "Sao rồi, cây si còn ngồi đó không mậy? Muốn rủ baby mà không phá nổi cây si..." Bây giờ anh ấy hó hé muốn cưới baby, Y Nguyên ui. Run quá đi thôi! Y Nguyên cho baby ý kiến đi, baby nên "yes" hay "no", vì baby còn một anh đang viễn dương. Cái anh viễn dương thì đẹp trai hơn anh "cây si" này, nhưng anh viễn dương thua một chỗ là "xa mặt cách lòng" mí lại anh ta không có job trên bờ. Anh ấy đi hoài à Y Nguyên ơi. Y Nguyên cho baby ý kiến nha. Cám ơn bạn!

Baby

Baby à, cây si này nó đang trồng ngay trong nhà baby đó chứ không phải là trước nhà đâu à nghen. Baby có muốn bứng đi thì cứ thả... chemical xung quanh thân cây, chẳng hạn như rải bột hút bụi mà ừ tới ừ lui ngày khoảng vài chục lần chắc hẳn sẽ hiểu.... Mà nếu lỡ cây si đổi lối thành cổ thụ, lại cứ hó hé muốn baby bước lên xe bông đĩa cánh rùng bên ấy thì thì... Đừng

run nhé! Hãy bấm ngón tay út cho thiệt là đau, lấy lại bình tĩnh và suy nghĩ cho thật chín chắn:

— Giữa hai người, Baby thương người nào hơn.

— Nếu cả hai đều... bị UFO bắt đi mất, baby sẽ thấy nhớ người nào nhất?

Ừ, vậy baby chọn ai thì chắc chỉ mình bé biết rõ, và nên nói cho hai người ấy biết luôn nhe.

Đãu sau đi nữa, tuy rằng "xa mặt" thì "cách lòng" nhưng người ta cũng nói rằng: "Tình yêu chân thật không phân biệt tuổi tác, thời gian và không gian".

Chúc Baby thật may mắn.

Tại sao con gái hay nói dối với con trai vậy hả Y Nguyên?

Quốc144

Theo YN nghĩ, có hai lý do tại sao con gái lại phải nói dối:

1) Con gái bắt chước con trai!

2) Con gái muốn thử tài coi con trai có đủ "bản lĩnh" để mà nhận thức ra rằng mình đang bị người ta xí gạt, mà rồi vẫn còn hội đủ tinh thần "nam nhi đại trượng phu," hồng thêm cố chấp với con gái ba cái chuyện lẽ tẻ đó! Nói vậy thôi chứ thiệt ra con gái hay con trai cũng y nhau thôi, chẳng có ai thích nói dối với ai cả.

Nhưng con gái họ ưa nói.... sai đi suy nghĩ

của họ mà thôi. Quốc có biết cái bài hát về con gái không? Hình như là cái bài hát đó rằng: "Con gái nó có là không, con gái nói không là có, con gái nói một là hai, con gái nói hai là... mười..." đó mà. :)

Hi Y Nguyên,

Iseeu là con người mê thơ, vẫn nên những vần thơ của TTKH Iseeu rất yêu thích. Thơ hâm mộ thì nhiều, sưu tầm cũng nhiều vần thơ hay, nhưng cái ước nguyện làm TTKH sao khó quá. Chẳng qua là tên thiệt của Iseeu là KH, mà có cái cô kia xinh gái ơi là xinh (giống như cái cô trong bài Em đi chùa Hương ấy) Iseeu dụ hoài mà nàng hông chịu cho ghép tên. Tên nàng là TT. Hai cái tên mà ghép lại thì Iseeu có thể là một TTKH thứ hai rồi, Y Nguyên thấy chưa. Định bắt chước cái anh chàng họa sĩ trong phim Titanic, vẽ cái dung nhan mỹ miều của người đẹp thì ngại quá, sợ vẽ xong thì tàu chìm! Vậy nay nhờ Y Nguyên mách dùm được hông? Iseeu khoái ăn xí muội lắm, nên sẽ bắt chước cái anh De nào đó (hông biết Đê hay là Đê, hay Đê zị nè) tặng Y Nguyên một tấn xí muội ăn cho đã, chịu không?

Iseeu

Chào Iseeu/ KH

Người ta yêu thơ, yêu truyện rồi người ta...yêu luôn tác giả đó là chuyện xảy ra nhiều lắm rồi. Nhưng KH nay lại yêu theo mode mới, đòi đổi tên thành một TTKH thứ hai thì hơi "lạ" đó nghen. Người Việt Nam

mình kỹ lắm, đặt tên cho con đã suy nghĩ dữ dội sợ kỳ tùm lum tà la. KH có muốn đổi tên thì phải mua xôi nấu chè cúng kiến ông bà đổi cho nó đúng lễ nghi. Còn cái vụ KH đang không đường đột đòi ghép tên người khác vào tên mình, cô TT đó không chịu là phải quá đi chứ!!! KH có bao giờ nghĩ rằng tên của người ta đứng một mình có nhiều ý thơ, nghĩa đẹp biết là bao... cộng lên tên KH vô làm xấu đi tên cha mẹ đã đặt riêng, cô ta không giận KH là may lắm rồi!

YN nghĩ cái nguyện vọng trở thành TTKH thứ hai của KH nên khởi đầu bằng... tự mình làm thành một nhà thơ riêng biệt, có một hồng hai, tên gọi... KH thì hay nhất đó!

Y Nguyên thân mến,

Mình rất là "ái mộ" một trong những thành viên của Ban Điều Hành báo Non Sông, nhưng mà ảnh "shy" quá hà, lại bảo rằng ảnh thuộc vào hàng "tiền bối" ở trong NS nên cứ...đánh trống lảng với mình hoài. Y Nguyên "vấn kế" dùm xem mình phải làm gì bây giờ để người ta khỏi "mắc cỡ" nữa đi :) Cảm ơn Y Nguyên nhiều lắm lắm.

KitKat

Ý mền dec ơi! Đọc thư KitKat làm YN chùng hững hết gần năm phút... gác chân lên trán ráng suy nghĩ coi gã "tiền bối" nào trong Ban Điều Hành của NS mà shy dữ vậy cà? YN chịu thôi KitKat ạ! Người xưa có dạy "đàn ông miệng rộng thì sang," cho nên mấy chàng trong NS ai nấy đều... "sang" ghê lắm!!!. YN nghĩ KitKat đã lộn mí ảnh đang tập làm sang với... shy rồi đó. Trời ơi, dềng này người ta lại là "tiền bối" thì còn sang gấp đôi, làm sao mà shy cho được? Anh ta đang... làm bộ đó KitKat ơi! Theo YN nghĩ thì người ta đang trong giai đoạn đợi... KitKat... tấn công đó. Nè, KitKat hãy làm thơ tình và forward vài chục bản sao đến cho ảnh, email hỏi thăm mỗi sáng, trưa, chiều, gọi phone chúc ngủ ngon vào mỗi tối, và nhớ page đánh thức ảnh dậy mỗi bình minh.... Ui chu choa, tới lúc đó YN chắc chắn KitKat sẽ phát hiện ra tình tình "sang" thật sự của ảnh cho coi.

Y Nguyên ơi, sáu năm trước, khi còn ở Việt Nam, Mai Vi có gặp một người bạn trai. Mai Vi rất có cảm tình, even fall in love for him (!!!) nhưng mà anh không biết. Sau đó, he đi Mỹ. Me, too. Cách đây 3 năm, hai người có dịp liên lạc điện thoại. Anh nói 6 năm trước đã mến Mai Vi nhưng vì không thân nên không có dịp để tỏ tình. Mai Vi cũng tiếc mối tình thời mới lớn nên nhiều lần muốn cho him cơ hội. Ngặt một điều là lúc Mai Vi gặp him 6 năm trước, he đang có bạn gái. Do you think he is trustful? He hiện đang ở tiểu bang khác. Anh hứa với Mai Vi sẽ gửi quà, postcards, pictures qua cho Mai Vi. Nhưng mà hứa 10 lần chắc chỉ gửi 2, 3 lần. Is he trustful?

Vi

Mai Vi thử hỏi lại bên Sở Bưu Điện xem sao đi. Nếu họ còn giữ lại 7, 8 cái postcards của "him" để làm kỷ niệm thì coi như anh ấy tin được. Còn nếu như bên Bưu Điện trả lời là hông có cái postcard nào của "hắn" thì thà Mai Vi đi tin cái anh chàng Jim Carey trong phim "Liar Liar" còn hơn.

Dear Y Nguyên

Em thật sự tin tưởng Y Nguyên để hỏi câu hỏi này, vì Y Nguyên và em không có bloody related :). Nếu em hỏi gia đình câu

hỏi này nhất định gia đình sẽ nói NO ngay lập tức. Một người con gái có bằng cấp có nên lập gia đình với một người đàn ông chỉ làm công nhân bình thường không??? Liệu sau này sự cách biệt giữa kiến thức và salary có làm ảnh hưởng hạnh phúc gia đình không? Có phải chỉ cần tánh tình hợp là đủ để xây dựng một gia đình?

Thanks.

Vi

Bằng cấp, nói về một mặt nào đó, chỉ là một phương tiện để kiếm sống chứ không phải là điều để đem ra hơn thua với người khác.

Kiến thức là một điều quan trọng. Nhiều người không có bằng cấp nhưng họ có một sự hiểu biết rất sâu rộng về nhiều vấn đề do sự tự học hỏi, giao thiệp, kinh nghiệm của họ.

Tiền bạc không mua được tình yêu nhưng sẽ góp phần rất quan trọng hạnh phúc lứa đôi.

Xét ra cho cùng, học thức hay lương phận cũng nằm chung dưới dạng những yếu tố quan trọng như... tính tình, tuổi tác, dung mạo, gia đạo v.v... lúc chọn lựa người phối ngẫu. Một khi đã chấp nhận những khuyết điểm nếu có đó ở chính mình lẫn đối phương—thì còn tùy theo quan niệm cuộc sống của mỗi người. Hai người nên cố gắng tạo một sự dung hòa giữa lý tưởng và thực tế.

Vi không thấy sao, có nhiều cặp vợ chồng nhìn vào mình thấy rất ư là "cân xứng", nhưng cái cảnh chén lượn đĩa bay, xách dao rượt nhau chạy vòng vòng, hay đem nhau ra tranh chấp ngoài tòa án vẫn không tránh khỏi được.

Tuy cái quan trọng nhất là tánh tình hai người hợp nhau để xây dựng hạnh phúc, nhưng rồi cái quan trọng thứ nhì là người con gái không nên tỏ ra mặc cảm với người khác vì lấy chồng học thấp, lương thấp hơn mình. Mặc cảm chỉ làm cho mình mất hạnh phúc. Nếu người con gái biết khuyến khích, tạo điều kiện để người con trai có cơ hội thăng tiến thì sẽ là một điều tuyệt diệu.

Vi nên tham khảo thêm một số sách về xây dựng hạnh phúc lứa đôi thì sẽ được nhiều kết quả hơn. □

BAN CHẤP HÀNH TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM NAM CALIFORNIA 1998-2000

Đồng Chủ Tịch
Co-Executive Director

**Dan Tâm
Hoàng V. Paul
Nguyễn Hoàng Giang**

Thư Ký – Secretary

**Nguyễn Diễm
Thái Trâm**

Trưởng Ban Dạy Kèm
Chair of Tutoring Program

Hùng Ưông

Trưởng Ban Liên Trường
Co-Chair of Intercollegiate
Committee

**Đoàn Quế Anh
Nguyễn Trung Hiếu**

Trưởng Ban Văn Nghệ
Co-Chair of Entertainment
Committee

**Đào Bích Ngọc
Hoàng Việt Khanh**

Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam
Nam California, tổ chức bất vụ lợi
phục vụ cộng đồng từ năm 1982.

CHỦ TRƯỞNG HOẠT ĐỘNG

Chủ trương hoạt động của Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam miền Nam California là phục vụ giới trẻ sinh viên để họ thành công trong học vấn, hội nhập được vào đời sống ở Hoa Kỳ nhưng vẫn duy trì được bản chất Việt Nam; và trở thành một tập thể trẻ có uy tín, trách nhiệm, được sự hậu thuẫn đồng đạo của cộng đồng Việt Nam tị nạn, hầu phục vụ hữu hiệu cho cộng đồng và góp phần xây dựng quê hương Việt Nam sau này.

Vào đầu tháng 10 vừa qua Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Nam California (THSV) đã khai giảng chương trình dạy kèm cho năm học mới 1998-1999. Chương trình dạy kèm năm nay do anh Ông Hùng phụ trách với sự hỗ trợ của các anh chị em sinh viên và cựu sinh viên và một bác có lòng với giới trẻ. Chương trình dạy kèm này được thực hiện vào mỗi sáng Chủ Nhật từ 10 giờ sáng đến 12 giờ trưa tại phòng hội của trung tâm Salgado Community College Center (góc đường Newhope & Hazard) dành cho các học sinh trung học từ lớp 7 đến lớp 12 với tất cả các môn học. Đây là chương trình đã được thực hiện hơn 7 năm nay. Trong năm học này, hiện đang có khoảng 100 em học sinh theo học. Mọi chi tiết liên lạc 714-893-3139, hoặc www.thsv.org hay www.nonsong.org.

Tối 23 tháng 10 vừa qua hội sinh viên Việt Nam tại trường Orange Coast College tổ chức đêm văn hóa văn nghệ (cultural night) "Một Vòng Trời Để Nhớ" (Vietnam Reminiscences) tại rạp hát Robert B. Moore Theater của trường. Đã có hơn 700 sinh viên và phụ huynh tham dự. Qua 16 tiết mục văn nghệ và slide show, ban tổ chức đã đem đến cho người tham dự một chương trình văn nghệ đặc sắc, thuần túy văn hóa và nghệ thuật Việt Nam, đúng với tên gọi đêm văn hóa văn nghệ, không như những chương trình của một số trường khác. Hội SVVN tại OCC là một hội mạnh trong vài năm qua, so với các hội trong trường và cả các hội SVVN tại các trường khác. Hội luôn có nhiều hoạt động giúp đỡ và tạo những sinh hoạt lành mạnh cho sinh viên trong trường qua các buổi văn nghệ, picnic, kèm nhau học và làm báo. Người dẫn dắt hội trong những năm qua là giáo sư tiến sĩ Phạm Thị Huệ, cũng là người đã hỗ trợ THSV, đặc biệt là tạp chí Non Sông trong những ngày đầu qua phần bài vở.

Vào tối thứ Bảy 24 tháng 10 năm 1998 vừa qua THSV tổ chức Đêm Thính Phòng đầu tiên trong năm với chủ đề "Nhạc Tinh" tại Hội Quán Thủy Dương, nơi gặp gỡ quen thuộc của các giới văn nghệ sĩ. Đêm Thính Phòng là một sinh hoạt hàng năm của THSV nhằm tạo một môi trường lành mạnh để giới sinh viên có dịp gặp gỡ vui ca và học hỏi lẫn nhau. Trong đêm 24 tháng 10 có hơn 150 bạn trẻ đến tham dự. Nhiều bạn trẻ đã lên sân khấu trình diễn các bản nhạc tình nổi tiếng. Ngoài ra, đêm thính phòng còn có sự góp mặt của một số ca sĩ trẻ và dương cầm thủ nổi tiếng, chị Lucie Hoàng.

Đêm Thính Phòng tháng 10 vừa qua cũng là dịp để ban văn nghệ chính thức ra mắt lần đầu tiên với hai người phụ trách chính là chị Đào Bích Ngọc và anh Hoàng Việt Khanh. Chị Đào Bích Ngọc là một tay sinh hoạt kỳ cựu của THSV từ nhiều năm trước với biệt tài đặc biệt về ca hát và điều khiển chương trình. Chị đã là một trong những người đầu tiên thành lập chương trình phát thanh "Tiếng Nói Tuổi Trẻ" của THSV vào năm 1994 và 1995. Sau một thời gian không sinh hoạt với THSV, nay chị về sinh hoạt lại với THSV qua vai trò trưởng ban văn nghệ. Anh Hoàng Việt Khanh, người đồng

trưởng ban văn nghệ, là một người sáng tác nhạc trẻ rất hay. Anh có biệt tài về âm nhạc, nhất là về lịch sử âm nhạc Đông và Tây phương. Anh đã về cộng tác với THSV qua tạp chí Non Sông vào cuối năm 1997, phụ trách trang âm nhạc. Anh cũng là người đã sáng tác riêng nhạc phẩm chính cho trại hè "Về Với Non Sông" của THSV kể từ năm 1997.

Ban văn nghệ dự tính thực hiện Đêm Thính Phòng vào mỗi mùa trong năm và sẽ thực hiện đêm "Nhạc Tinh Mùa Đông" cũng sẽ tại Hội Quán Thủy Dương, vào đêm 12 tháng 12 tới đây. Mọi chi tiết xin liên lạc 714-893-3139, hoặc www.thsv.org.

Vào tối thứ Sáu 30 tháng 10 đêm nhạc Nguyễn Đức Quang "Hát Cho Đồng Bào Tôi" do nhiều nhóm trẻ cùng thực hiện đã diễn ra tại hội trường Phillips Hall của trường Santa Ana College, quy tụ hơn 700 bạn trẻ và quý phụ huynh tham dự. Đây là một nỗ lực của các nhóm trẻ trong việc tạo nên phong trào hát cộng đồng để tạo tình đoàn kết trong cộng đồng, và tạo sinh khí cho các hoạt động của cộng đồng. Các nhóm Ca Đoàn Ngân Khôi, Ca Đoàn Hoa Biển, Đại Đạo Thanh Niên Hội, Các Trung Tâm Việt Ngữ Miền Nam California, Nhóm Thanh Niên Bách Việt, hội sinh viên tại Santa Ana College, Tổng Hội Sinh Viên Nam California – Tạp Chí Non Sông đã hát các ca khúc nổi tiếng của nhạc sĩ Nguyễn Đức Quang. Ngoài ra còn có sự góp mặt của các ca sĩ Thanh Mai, Hương Thơ, Mỹ Thúy, Bích Liên và một số ca nhạc sĩ tên tuổi khác. Nhạc sĩ Nguyễn Đức Quang đã hát tặng khán giả một số nhạc phẩm của ông. Nhà văn Quyên Di và chị Đào Bích Ngọc là người điều khiển chương trình. Anh Nguyễn Quang Trường thực hiện phần trang trí sân khấu một cách rất độc đáo.

CÁC HOẠT ĐỘNG SẮP TỚI

4 tháng 12, 1998 Tạp chí Non Sông kỷ niệm 10 năm hoạt động tại the Ritz, California.

4 tháng 12, 1998 Hội sinh viên Việt Nam trường California State University, Fullerton tổ chức đêm văn hóa văn nghệ

8-10 tháng 1, 1999 Tổng Hội Sinh Viên Việt Nam Liên Bang Úc Châu tổ chức đại hội giới trẻ Việt Nam toàn thế giới với chủ đề "Hướng Đi của Giới Trẻ Việt Nam Trước Ngưỡng Cửa Thế Kỷ 21" tại Melbourne, Australia (Úc châu). Mọi chi tiết liên lạc P.O Box 1247, North Richmond VICTORIA 3121 AUSTRALIA, điện thoại 617-3372-1910 / 61-0412 024 205, hay qua email: thsvlbc@vietnet.com.au hoặc www.vietnet.com.au/thsvlbc/dhtnsvtg/

13&14 tháng 2, 1999 Tổng Hội SVVN Nam California tổ chức Hội Tết cổ truyền năm thứ 17.

Muốn biết thêm chi tiết về các hoạt động của Tổng Hội Sinh Viên Nam California vui lòng liên lạc về địa chỉ 12771 Western Avenue, Suite H, Garden Grove, CA 92841, USA. Điện thoại: 714-893-3139, fax: 714-894-9549, email info@thsv.org, internet: www.thsv.org hoặc www.nonsong.org. □

1. Bác Đan Đình Cận

Cám ơn bác đã gửi thư góp ý kiến đến Non Sông. Những ý kiến và lời khen của bác làm BBT chúng cháu lên tinh thần quá trời luôn! Chúng cháu rất mong nhận được thêm nhiều ý kiến của bác cũng như của tất cả độc giả NS để chúng cháu lấy kinh nghiệm và tinh thần mà duy trì tờ báo NS. Kính chúc bác một mùa Giáng Sinh an lành và hạnh phúc!

2. Cát Phong – Nam California

Lâu lắm không thấy anh gửi bài về NS làm BBT tại em "nhớ" bài của anh lắm đó! Tiếp tục viết bài cho NS đều anh nhé và nhớ ghé TH thăm tại em nha! Chúc nhiều niềm vui đến với anh trong mùa Giáng Sinh năm nay!

3. Cô Đại – Australia

Bài thơ "Trường Ca Cho Em" của Cô Đại sao mà cảm động quá! Máy anh chị trong BBT đọc bài thơ này đều gật gù "bài thơ có nhiều cảm xúc!" Dem sáng tác của Cô Đại trông trong vườn NS nhiều thêm nhé! Chúc Cô Đại đón ông già Noel thật vui trong cái nắng chói chang ở xứ Úc!

4. Khắc Huy – UCLA

Cám ơn Huy đã bỏ thời gian ra để chờ những "người mẫu" của NS đi ăn... burritos sau khi chụp hình xong. NS sắp sửa có photo session cho số báo tới, Huy có rãnh nhớ ghé ngang tòa soạn để... đưa luôn cả ban biên tập đi Baja ăn tacos nha! Chọc Huy chút thôi! Chừng nào bắt midterms và finals, Huy nhớ rủ luôn mấy "dũng sĩ... bê răng" của UCLA về "làm dáng" với NS, Huy nhé. Chúc Huy và các bạn một mùa thi như ý!

5. Vũ Mỹ Nga – UCLA

Mấy chàng cứ chạy theo nú áo BBT hỏi "cô áo xanh trên bìa báo kỳ rồi có... người 'sương' chuta?" Nga muốn BBT trả lời làm sao đây nè?;-) Nếu rãnh nhớ liên lạc với BBT để lấy báo về hù..., í quên, đồ con nít nhá! Chúc Nga và gia đình một mùa Giáng Sinh an lành và hạnh phúc.

6. Tử Hạ – UCI

Uổng quá nhỉ! Hè năm nay không về Việt Nam được, vậy Tử Hạ có đi cắm trại với THSV không?

BBT tin chắc rằng câu hỏi "Hạnh phúc ơi...có còn đó không?" của bạn chắc chắn... vẫn còn ở đó... đó :) Chừng nào tìm ra được nhớ chia vui với Non Sông nha! Chúc Tử Hạ giữ hoài màu tím mộng mơ, thơ ngây của tuổi trẻ và được rất nhiều.... QUÀ trong ngày Giáng Sinh!

7. Lộc Quy

Lâu rồi sao không nhận được tin tức gì của Lộc Quy hết vậy? Bộ Lộc Quy định... gác bút ẩn danh sao? Nếu vậy thì độc giả bốn phương sẽ buồn bã đến cỡ nào! Noel này có làm một chuyến về miền nam California không? Nhớ là đừng quên ghé thăm Non Sông nhé! Chúc Lộc Quy và gia quyến thuộc một mùa Giáng sinh thật bình an và hạnh phúc.

8. Kiều Lê

"Thung lũng hoa vàng" San Jose đã rị chân chị ở lại đó luôn rồi hả? Khi nào làm một cuộc "Nam tiến" để mà về ở gần Non Sông hơn hả chị? Noel này nhớ cố gắng xuống dưới này một chuyến nha chị! Non Sông vẫn chưa quên cô chủ bút yêu thơ của hai năm về trước đâu. Chúc chị và gia đình đón một mùa Giáng Sinh thật vui và thật hạnh phúc!

9. Phùng Nam Cường

NS rất cảm ơn anh đã chịu đứng ra làm nhiếp ảnh "da" cho những photo sessions vừa qua. Hình ảnh chụp đẹp quá chừng chừng, khiến cả BBT định bữa nào ghé qua studio của anh để giành nhau... cười duyên (hy vọng hồng làm bể bóng đèn như kỳ vừa rồi!). Ở mà nè, kỳ này nhớ gài film vào cho chắc chắn trước khi kêu tại em nhe răng ra cười nha! Chúc anh hưởng một mùa Giáng Sinh như ý.

10. Quang Trường

Vào một Chủ Nhật đẹp trời, tại em đang ngồi tán dóc, gặm bánh mì, và nghe đài radio quen thuộc của chị Băng Châu, chợt "phát hiện" một giọng xướng ngôn viên nam thật truyền cảm mà lại rất quen thuộc. Thì ra đó là anh Quang Trường, đồng chủ bút của tờ báo NS nhà mình!!! Trời ơi sao mà anh giỏi ghê đó! Đảm nhiệm tùm lum thứ mà mục nào do anh phụ trách đều tuyệt cú mèo cả! BBT xin mến chúc anh Trường thành công trên lãnh vực truyền thông mới này, và nhiều nhiều lãnh vực khác nữa.

11. Anna/ Phương – Long Beach

The editorial staffs sincerely want to thank you both for your support with Non Sông magazine and your continual effort to promote/ sale the previous NS issues at Dr. Vo's office. Especially Anna, (who is not even Vietnamese!) your assertive "sales' technique" to advertise NS to Dr. Vo's patients was amazing, funny, yet effective! Anna, you are the greatest! May the best of this holiday stay with you two and your love ones. Cheers!

12. Hồng Anh

Hồng biết mấy tháng nay Hồng Anh có bị hắt-xì không chút có mấy chàng cứ nhắc về Hồng Anh hoài à! Rất cảm ơn Hồng Anh đã bỏ giờ ra để làm model giúp tờ báo NS có một issue rất... mát mẻ và dễ thương. Chúc Hồng Anh mọi sự như ý trong mùa Noel.

13. Phương Giang

Những bài viết của Phương Giang như Như Nắng Mai Hồng, Nội Trợ, Cơn Mưa Kỷ Niệm, Yêu Dấu Ngày Xanh... sẽ lần lượt được đăng trong các số báo kế tiếp. Tòa soạn đã cố gắng tìm địa chỉ của Phương Giang mà tìm không ra. Mong Phương Giang liên lạc với tòa soạn và cho biết địa chỉ để nhận được báo biểu.

14. Đông Vũ – UCI

Truyện ngắn của Đông Vũ đã làm không ít người đẹp trong BBT đã sụi sụi... cảm cúm, í quên, cảm động ghê đó! (cúm là tại vì... bị cơn mưa đông của Đông Vũ gửi về thôi!) Mà nè, thế rồi hai nhân vật chính của bạn có còn... cơ duyên nào được gặp lại nhau trong một party khác không? Nếu có, chắc thế nào BBT cũng sẽ nhận được "Thuyền và Biển"... tập hai đó nhỉ! Chúc Đông Vũ một mùa Giáng Sinh hạnh phúc bên cạnh... anh chàng may mắn ấy! Có đi chơi nhớ ghé ngang tòa soạn để rinh về vài xấp báo làm quà tặng cho các bạn ở UCI nha!

15. Tòa báo ĐỨC MẸ HẰNG CỨU GIÚP

Tạp chí Non Sông đã nhận được tờ báo và cuốn lịch từ quý tòa soạn. Non Sông thành thật cảm ơn và cầu chúc tất cả anh chị, cô chú trong tòa báo Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp một mùa Giáng Sinh vui vẻ và đầy hồng ân của Thiên Chúa. □